

Bella terra

NUMERO D'ESTIU

Redacció i administració:
Correr del Pi, número 13, 1.ª 1.^a
BARCELONA

BELLA TERRA

ESTIU : 1924

Preus de subscripció:
A Barcelona, trimestre: 6 ptes.
A fora, trimestre: 675 ptes.

SUMARI

	Pàgines		Pàgines
<i>Coberta</i> , dibuixada per J. Mezquita-Almer.		<i>Angel Guimerà i alguns dels seus personatges</i>	244 i 245
<i>Les delícies d'un passeig en canot.</i>	229	<i>Elogi dels meusos</i> , per Blai	246 i 247
<i>Una capsiada</i> , per Joan Draper.	230 i 231	<i>La moda: Vestits.</i>	248 i 249
<i>Les carreres d'Ascot</i>	232 i 233	<i>Dolga mort</i> , per Ignasi Iglesias	250 i 251
<i>Senyoretes Mariana de Bufala, Mariana Ibarra i Isabel Millet i Maristany</i>	234	<i>El tren dels marits.</i>	252
<i>Nens Josep i Jordi Mestre i Santz</i>	235	<i>El berenar al camp</i>	253
<i>Els balls d'ara</i>	236	<i>Coses que passen a les altres terres</i>	254 i 255
<i>Escenes de mar</i>	237	<i>L'ànc silvestre</i> , per Jules Renard	256 i 257
<i>La moda: Capells.</i>	238 i 239	<i>Entreviu imaginària</i> , per Just Comes	258
<i>Experiències cinematogràfiques</i> , per Carles Capdevila	240 i 243	<i>A Raquel Meller</i> , per Angel Guimerà	259
		<i>Diademes i pentinats.</i>	260 i 261
		<i>E-sports de terra i mar</i>	262 i 263
		<i>Els llibres</i>	264

GRAVATS DE LA UNIO DE FOTOGRAVADORS

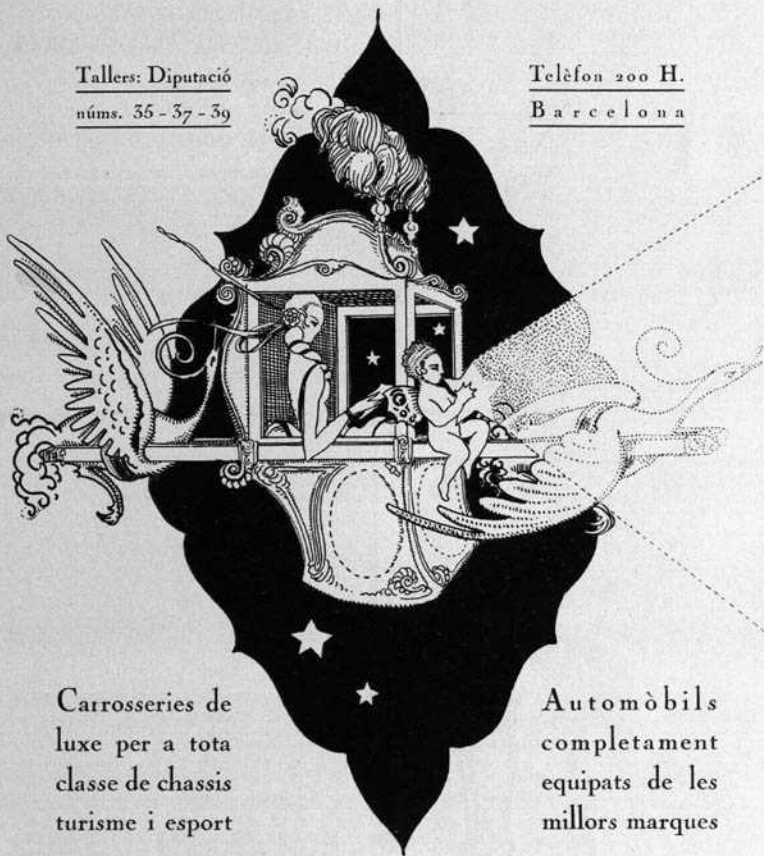
Ciutat de Catalunya, 481

Baltasar Liol

Tallers: Diputació
núms. 35 - 37 - 39

Telèfon 200 H.
Barcelona

Carrosseries de
luxe per a tota
classe de chassis
turisme i esport

Automòbils
completament
equipats de les
millors marques

carrossier

FÀBRICA DE TEIXITS DE LLANA

Francesc Llonch

Antiga casa
JOAN LLONCH I GERMANS

S A B A D E L L

GRAND HOTEL
FONT-ROMEU

ALTITUD 1800 METRES

**

TEMPORADA D'ESTIU
OBERTURA 20 DE JUNY

**

Cura d'aire i de repòs
Nombroses excursions

**

INFORMES.

OFFICE FRANÇAIS DU TOURISME

Corts, 603 - Barcelona

PRODUCTES
GLACÉ

Pedre antistèptica - Polvo de sabó per a perfumaria

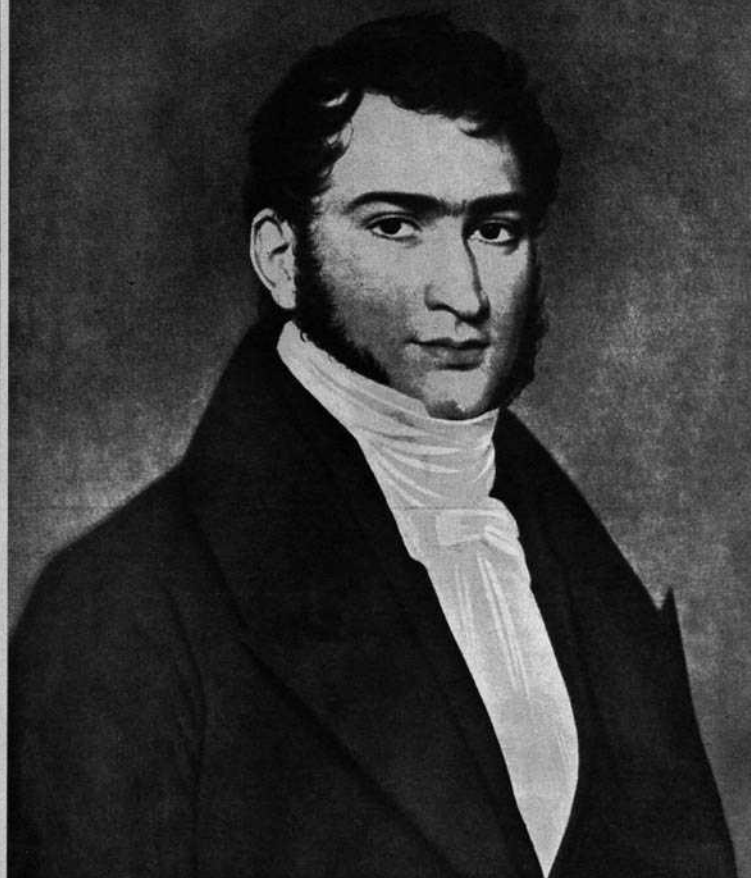
PERE GUSI

Pi i Marçall, 33
ARENYS DE MAR (BARCELONA)

EMÍLIA TUTUSAUS

Professora
de Balls moderns de Saló
Eliçons només per a Senyoretes
Urgell, 131 - Barcelona

LES DENTIFRICES DU
DOCTEUR PIERRE

ELIXIR. PASTA I SABÓ.

DRAEGER

M. PALLAROLS

*Decoració d'interiors, Mobles,
Làmpares, Catifes, Tapisseries
Pisxo complet
des de 6,000 pts.
Projectes i pres-
supostos per a
mobles d'encà-
rrec, hotels, ca-
ses de camp, etc.*

GOVERN CIVIL DE BARCELONA : MOBILIARI M. PALLAROLS

*M. PALLAROLS
es complau en com-
municar-li que en
els seus salons del
passatge de Gràcia,
44, i Consell de
Cent, 353 i 355,
presenta una expo-
sició de nous mo-
dels de mobiliari
de sa fabricació i
té l'honor de con-
vidar-lo per a la vi-
sita de l'esmentada
exposició, agraint-
li sa assistència.*

EDICIONS "BELLA TERRA"

Molt aviat sortirà el primer llibre, que serà dedicat a

ÀNGEL GUIMERÀ

i contindrà:

I. — Els següents estudis:

«EL PATRIOTA», per A. Rovira i Virgili.

«EL POETA», per Josep Carner.

«EL DRAMATURG», per Carles Copdevila.

«L'HOM», per Joan Draper.

II. — SET FOTOGRAFIES;

III. — UNA BIOGRAFIA, i

IV. — UNA ANTOLOGIA de les obres del gran català.

*Abans de posar-se a la venda, el rebran gra-
tuitament els subscriptors de
«Bella Terra»*

CAIXA

MUTUA

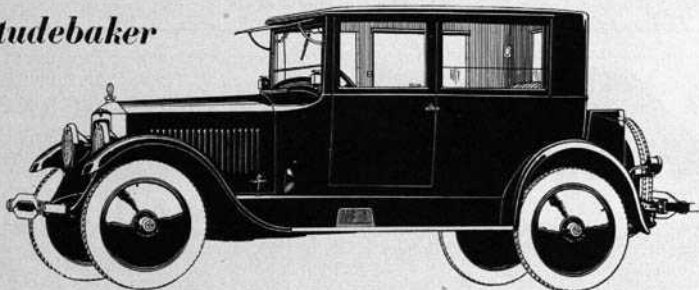
POPULAR

ECONOMAT DE BARCELONA

ESTABLIMENT MODEL EN TOTA CLASSE DE QUEVIURES
CARNISSERIA - PEIXETERIA - ULTRAMARINS
FRUITES - VERDURES I COMESTIBLES

RAMBLA DE CATALUNYA, 80 - TELÈFONS 1557 - 279 G.

Studebaker

L'AUTOMOBIL PREFERIT

perquè... cap dona major satisfacció i tots els de la seva reputació li doblen el preu

Tres chassis i dotze models de carrosseries

Agents generals:

STEVENSON, ROMAGOSA I C^À

Valencia, 295

SALÓ STUDEBAKER

I. PONS

Passeig de Gràcia, 54

HOTEL COLON

200 habitacions, totes amb
bany, des de 10 pessetes

RESTAURANT · CAFÉ · BILLARS

*La més gran i agradable
TERRASSA A LA CIUTAT*

CONCERTS BLAI NET

DIRECCIÓ I GERENCIA: REGAS

ACTUALITATS

Revista setmanal catalana d'informació mundial

Director: Ignasi Folch i Torres

SURT ELS DIVENDRES

Preus de subscripció: un any, 14 pessetes;
un semestre, 7 pessetes; un trimestre, 4 pessetes

Redacció i administració: Angels, 22 i 24

Telèfon 4110 A.

BARCELONA

ANÍS PENEDÉS

El predi-
lecte dels
catalans

A. GALLEMÍ

VILAFRANCA

MANUFACTURA DE
GÈNERES DE PUNT

Torros i Sagristà

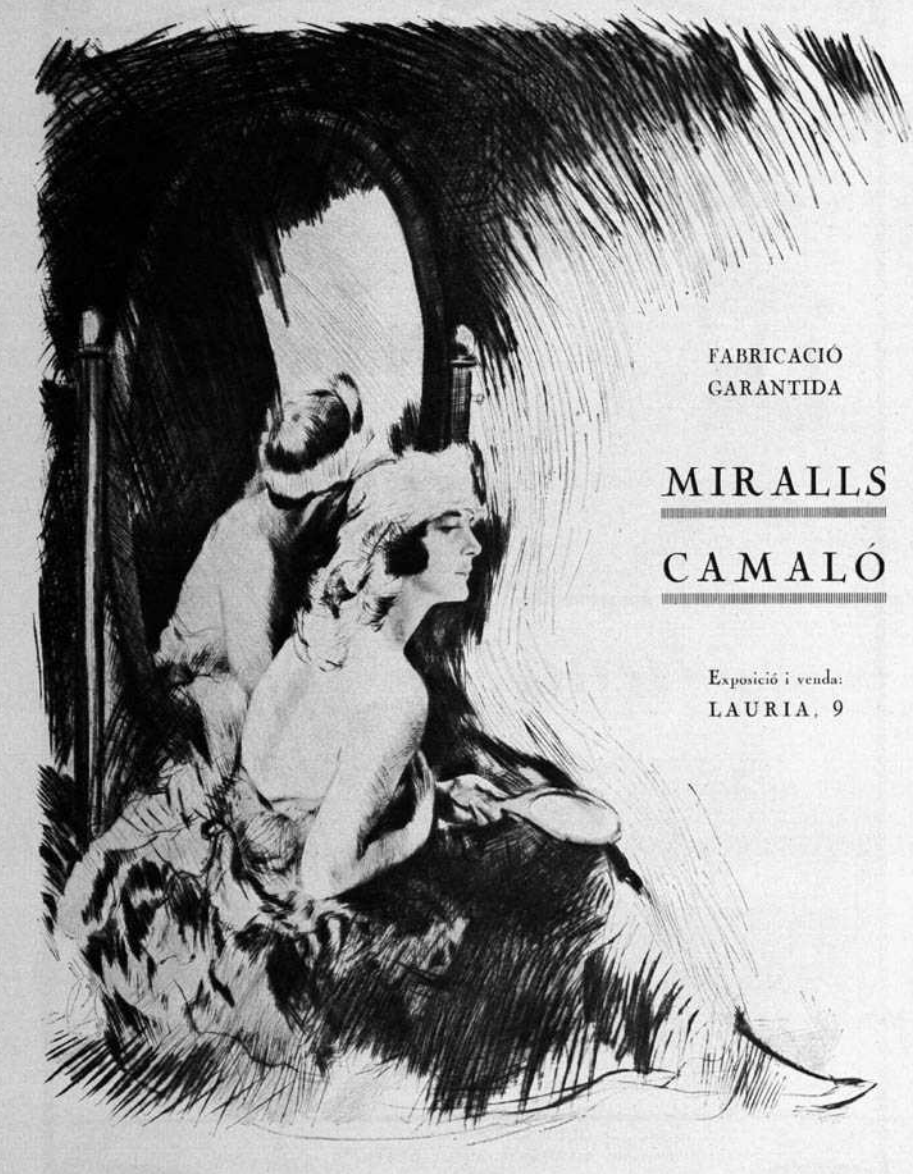
CANET DE MAR

(Barceloua)

FARMACIA INTERNACIONAL del Doctor J. M. Rossell

Rambla del Centre, 17. — Telèfon 1828 A. — Servei permanent. — Centre d'específics estrangers
PERFUMERIA HIGIÈNICA. — Gran stok de productes de perfumeria de les millors marques: Houbicant, Coty, Guerlain, D'Orsay, La-
segne, Fontanis, Dorin, etc., rebuts directament de les cases productores. — Preus econòmics.

Gastrobiol Rossell, cura les enfermetats d'estómac i vies digestives. — *Pectorane del Doctor Rossell*, infalibles contra la tos.

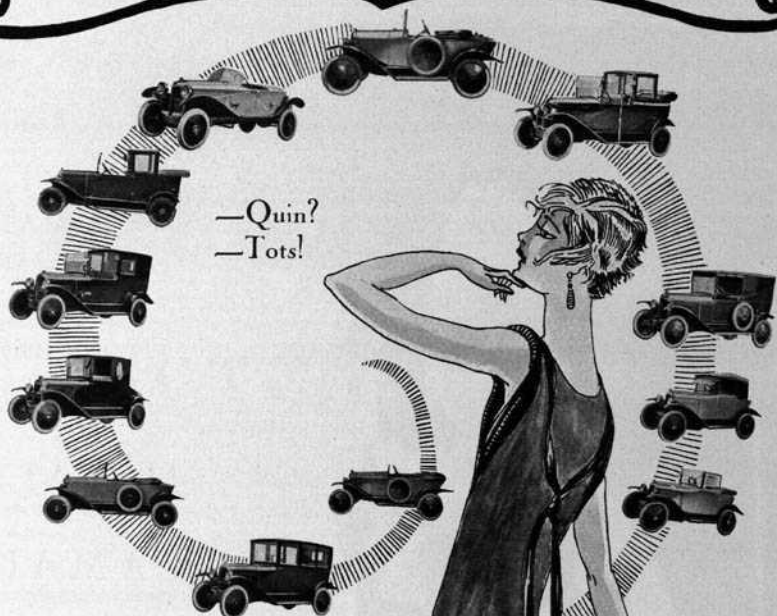

FABRICACIÓ
GARANTIDA

MIRALLS

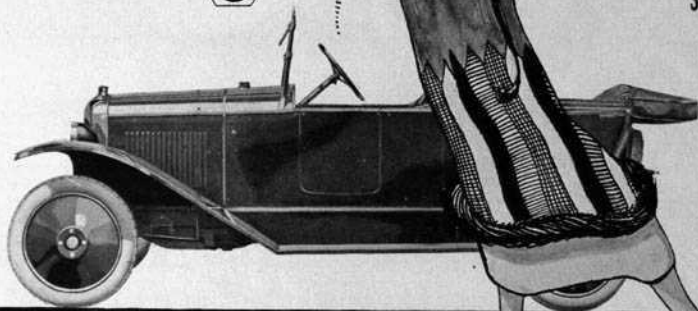
CAMALÓ

Exposició i venda:
LAURIA, 9

—Quin?
—Tots!

Citroën

Agents generals: AUTOLOCOMOCIÓN, S. A.
Rambla de Catalunya, núm. 90 - Telèfon núm. 432 G. - BARCELONA

MEZQUITA
H. L. HERRAS...

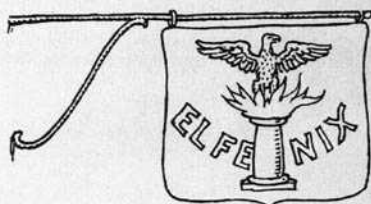
Bella:terra

Fot. Sánchez
Català

LES DELÍCIES D'UN PASSEIG EN CANOT

Heu's aquí una escena de la vida estival que no necessita comentari. Per sí sola demostra que no totes les hores de la vida moderna són de febre, sinó que n'ofereix d'un benestar que pot perfectament competir amb la pau, cantada en èglogues, l'èpoques ben llunyanes,

U N A E S

NINGÚ no va arribar a saber ben bé per què — potser per una discrepància en la col·locació de les cadires de la sala, potser perquè un diumenge el cafè sortí mal colat, — però el cas és que els components de l'única societat del poble es varen dividir, acabant, després d'una tongada de sessions tumultuoses i violents, com solen acabar aquesta mena de contrapunts, per crear una altra societat.

Tot el jovent i una dotzena d'homes reposats — pels anys, ja que no pel temperament — passaren a ser fundadors de l'entitat nova. El cop fou mortal per l'antiga. La baixa de quotes, per una banda, i, per l'altra, la reclamació de crèdits que cuitaren a fer aquells dels seus socis que en tenien per cobrar, la posaren ben aviat en situació de fallida. Un darrer l'altre, els mals averanys acudien a volatejar al seu entorn.

Els continuadors de la societat, barreja de gats vells i de plaques, no s'immutaren gaire. Es limitaren a adoptar l'actitud millor en aquests trànsits: passar ratlla als comptes vells i canviar el nom corporatiu. La simbòlica denominació, que els havia agrupat fins aleshores, de «L'Amistat», fou substituïda per aquesta altra de no menor simbolisme i un sí és no és irònica: «El Fènix».

Entretant, els altres s'indignaven davant de procediments tan expeditius i s'acaloraven amb la discussió dels Estatuts. Finalment l'entitat quedà constituïda i batejada amb el nom de «La Columna», això darrer tant perquè n'hi havia una que migpartia l'entrada del local on l'instal·laren, com per alludir l'escassa consistència de l'altra societat.

A l'endemà mateix els plaques d'«El Fènix» ja havien trobat la rèplica. El dibuix del seu segell era format, naturalment, per

L'última paraula, que és la que val, la deien indefectiblement els d'«El Fènix», la qual cosa tenia desesperats els de «La Columna». Publicaven aquests uns programes anunciant una «funció monstre» i de seguida els altres organitzaven per al mateix dia i hora una funció de titelles; preparaven els de «La Columna» un sorteig a profit de qualsevol cosa i els d'«El Fènix» s'enginyaven de manera que, a base de subornaments sempre possibles, posaven en circulació una quantitat de números duplicats, amb els resultats dramàtics que són de suposar per cada un que sortia afavorit per la sort.

Una de les jugades més sonades els la varen fer per Carnestoltes. Era tradicional la celebració d'una cavalcada, havent sopat, abans de començar el ball. Els d'«El Fènix», fidels a aquesta tradició, es posaren a anunciar amb molta anterioritat que aquell any «anaven a fer un vaitot». Això sí, no n'explicarien res fins a darrera hora. La nova produïu un sensacional esverament en el camp, impressionable com si fos de canyes, de «La Columna», la Junta de la qual s'apressà a prendre l'acord de «firar la casa per la finestra».

Els d'«El Fènix», de tant en tant, guanyats per l'amistat particular amb algun dels altres, es deixaven escapar un secret. Que si tal dia anaren a la ciutat el president i el secretari a contractar una música de regiment; que si havien encarregat la direcció a un eminent escenògraf; que si tenien llogats uns reflectors potentíssims... I, mentre aquests detalls eren revelats secretament, arribaven unes grans i feixugues caixes, que descarregaven mitja dotzena d'homes i per guardar el misteri de les quals fins s'obtenia especial autorització del sargent de carrabiers.

En ser al tercer dia de Carnaval, passà la cavalcada, realment lluida, de molt de cost, de «La Columna», i al cap de mitja hora la d'«El Fènix», constituïda simplement per quatre carros coberts de llustrina i portant cada un una d'aquelles caixes, les tapes de les quals de tant en tant s'obrien per mostrar uns rètols al·lusius i deixar-ne alçar uns bailets, a la manera de minots de molles, que feien pam i pipa.

l'au simbòlica; però, no sortint de les pròpies cendres, sinó sostenint-se damunt d'una cosa que, per mal dibuixada que fos, es veia prou que volia ser una columna.

La norma d'actuació que resulta d'aquests fets va ser en endavant la característica de les dues agrupacions. Els de «La Columna», amb jovent i bons ingressos, aprofitaven la més petita ocasió per organitzar festes. Balls, concerts, funcions teatrals, vetllades... No hi havia manera de poder-se queixar de la Junta, que, de tan activa, semblava que patís de deficit. Els d'«El Fènix», en canvi, no s'hi esfeixugaven gens ni mica. Conservaven les festes tradicionals i para de comptar. Però, per dir-ho gràficament, no es movien de l'aiguait, esperant caçar els altres amb l'arma infal·lible de l'ironia, molt sovint degenerada en sàtira.

I, com que tot arriba, arribà la festa major, amb la particularitat, ja que quela en dimecres, de dur la torna del dissabte que venia en cap. Segons era de preveure, els de «La Columna» l'aprofitaren, allargant el programa amb un concert per abans de sopar i un castell de focs a la nit. Els d'«El Fènix», que prou treballs havien tingut per sostenir les festes dels tres dies, no en tingueren, en canvi, cap pel que feia al dissabte. Trobaren un sistema senzillíssim: completar el programa amb l'anunci dels focs i del concert, sense precisar a càrrec de qui anaven.

Per comprendre bé aquest truc i algun dels altres, convé explicar que els edificis de les dues entitats eren a la plaça del poble, davant per davant. Així, doncs, aquells actes, organitzats amb intenció agressiva, quedaven convertits, per l'actitud filo-

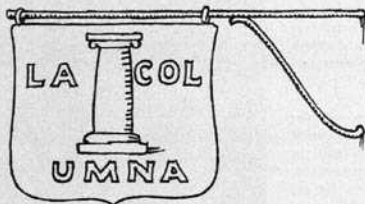
CATALANS

PIFIADA

sòfica dels agredits, en ben apacible i aprofitable esbargiment. Una vegada més es repetia el cas que una canya rendia una llança, que el poder i la força eren vençuts per la bona feia.

La plaça, en ser l'hora del concert, bullia de gent. A les nombroses taules de «La Columna» els uns, a les comptades taules d'«El Fènix» els altres, hi havia tot el poble, amb els inevitables forasters. Era natural que així succeís per diversos motius. Primer, perquè una de les peces era un obligat a càrrec del més famós cornetista de la rodalia; segon, perquè no hi havia enlloc més per anar, i tercer, perquè d'una situació com aquella acostumava a sortir-ne alguna bona sorpresa. Els músics anaren executant les composicions del programa, acompanyades de les converses en ven ben alta dels d'«El Fènix» i un sovinetjat xist-xist-xist dels més irascibles de «La Columna». Per augmentar aquell enrenou, mitja dotzena de la colla dels plaques s'estaven a dalt fent caramboles, sortint al balcó mentre no els tocava jugar.

Quan a la fi va iniciar-se la peça d'obligat, el silenci s'imposà. Cal haver viscut un d'aquests moments per explicar-s'ho.

cama damunt l'altra i el barret caient-li cap al clatell, anava fent sortir notes i més notes, movent l'instrument de manera que semblava que de seguida es dolia d'haver-les deixat fugir i que volgués percaçar-les. Els ulls se li extasiaven, com si disfrutessin d'una visió beatífica, i el cap no parava de gronxar-se-li en onduacions sensuats. Així, triomfalment, arribà a la darrera part de l'obligat, la de les notes ultra-agudes i ultra-recargolades, la de major fluïment, però, també, la de major compromís. La gent, cada vegada més entusiasmada, aturant-se com aquell que diu fins el respirar i amb la mirada encastada al músic, ja s'hi tenia: l'últim devassall de filigranes i l'apoteosi.

Però, ai, fragilitat de la glòria humana. En aquell moment de

Pels temps que s'esdevenien aquestes faccies, un obligat constituïa el punt culminant d'una festa de poble. Des de l'instant que el cornetista enarborava l'instrument, hi havia tanta quietud que, com se sol dir, podia sentir-se el vol d'una mosca. Orfeu, per l'eficàcia que la llegenda li atribueix, devia ser un notable bufador de cornet. Sota la fascinació d'aquest instrument, l'auditori momentàniament s'alliberava dels mals instins, convertint-se en un anyell tot ulls oberts i orelles dretes. Val a dir, que, acabat, li revenien amb un impuls que es desbordava en crits i picaments de mans i cops de peu i soroll de tasses i collarettes.

Doncs, com explicava, el silenci s'imposà, eclipsant-se, amb els altres mals instins, l'odi que es duïen les dues societats. Entrent, el cornetista, una mica separat de l'orquestra, amb una

prova, tantes vegades sostingut victoriosament, a l'home amb categoria d'ídol li fallà una cosa insignificant, no res, una engruna de buf i l'espifià, tal com ho dic, l'espifià. Una exclamació unànime, diversa en intenció, subratllà l'espifiada, seguida d'un silenci enguñós, glacial.

Fou aleshores, quan ningú ho pensava, que la sorpresa brollà. Un dels billaristes d'«El Fènix», que eren al balcó, anava suavitant mig d'esma la sola del seu taco. I ràpidament, amb un gest d'exquísida elegància, inclinà el cos per damunt de la barana i tirà el guix al sufocat cornetista, bo i dient-li:

— Té, noi: enguixa!

JOAN D'RAPER

Il·lustracions de JOAN JUNCEDA

FESTA DEPORTIVA

Les carreres de cavalls pot dir-se que són, essencialment, angleses. Per aquesta raó, les que allí celebren adquireixen un esplendor inconfusible, senyalant-ne el punt més alt les renomnades carreres d'Ascot. Els gràfics d'aquestes pàgines permeten de formar una idea de les que hi han celebrat darrerament. Importants pels cavalls i els corredors; im-

CARRERES

portants pels premis; importants per la gentada que hi concorregué. Produïren veritable i merescuda ressonància. Es de llei afegir-hi que, no solament hi triomfaren els cavalls i els jockeys: hi triomfaren, també, la gentilesa i l'elegància, que són el marc més adequat de tota festa mondana. Els reis d'Anglaterra

Darrera del cançament i de la tennis propis d'unes carreres de primer ordre, arriben com a finalistes als millors premis, en primer lloc, i guanyant consegüentment la copa del rei, el cavall Polyphantes, en segon lloc, el Zodiack i, en tercer lloc, el Burslem.

Foto. Sánchez-Català

Una de les «toilettes» — completament amb una bonica sombrilla — que fou més admirada a les carreres

Traje de salt vermell, blanc i negre, a la manera escocesa, model de la casa Poiret, que illa Miss Murray

D' ASCOT

les protegeixen, acostumant assistir-hi tota la família reial. Aquest concurs els assegura, com a conseqüència natural, el de la aristocràcia, i alhora les preserva del perill de democratitzar-se, perill que va imposant-se a gairebé tots els altres països amb una pressa sorprenent. Es veu que, en aquest camp, el

FESTA ELEGANT

partit treballista no hi ha acudit encara a lliurar batalla. Més sortós que el partit conservador, el solemne copalta no és desbancat, sinó que hi segueix triomfant sota tots els seus aspectes, des del de color negre, esclatant de reflexes, fins al de color gris completament opac. Al·lusions polítiques de banda, les carreres d'Ascot, són festes, de fama mundial.

Ja és sabut que la mondanitat triomfa especialment, en el teatre com en les carreres de cavalls, durant els intermedis. Aquesta fotografia reproduïx un de tals moments, aprofitant el qual l'aristocràcia anglesa passeja per davant de la vègia tribuna

Altre trajo de la casa Poiret i vist també a les carreres. És de crespó de Nina amb riqueres broderies de plata

Foto. Sánchez-Catalá

Miss Carrell, que va lluir a les carreres un elegant vestit de la casa Margaret de París

ALBUM DE LA GENTILISA

SENYORETA MARIANA DE BUFALA

RETRATS
AL
LLAPIS
DE
FÈLIX DE
POMÈS

SENYORETA MARIANA IBARRA

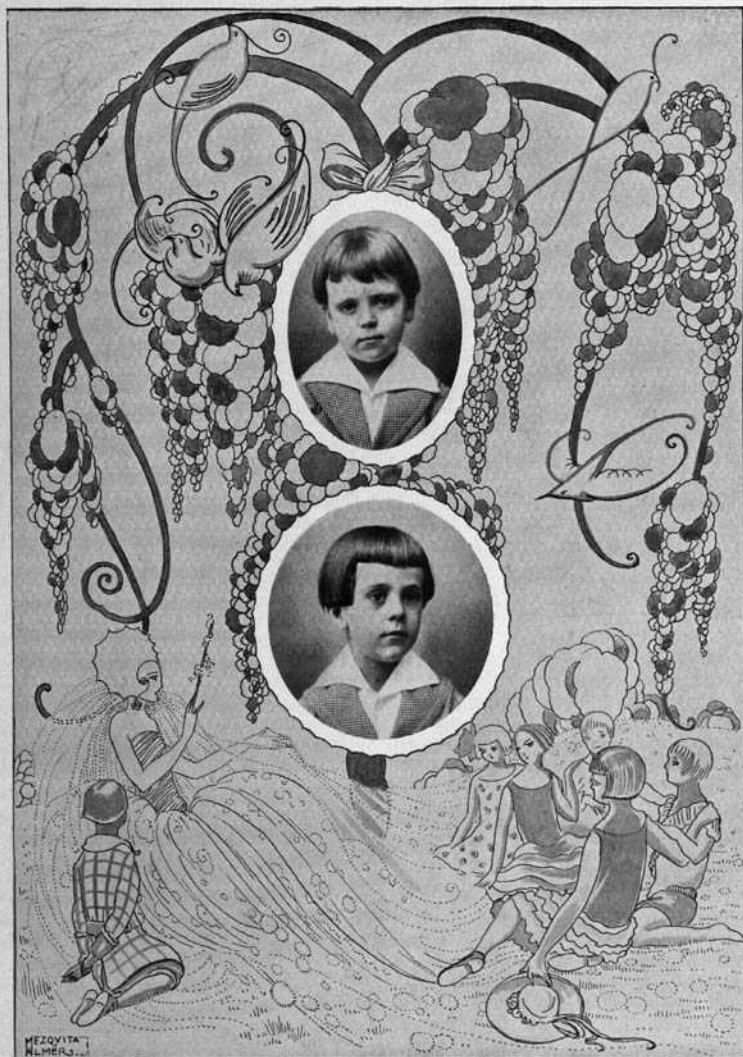
Foto.

NENA ISABEL MILLET I MARISTANY

Archiu

CLARORS D'ALBADA

JORDI I JOSEP MESTRE I SANTZ

EN el dictari de les emocions de jove-
nesa la música lleugera, banal, «de
moda», hi acostuma ocupar un lloc molt
important, amb tot i que a primera vista sembla tractar-se d'un
element de segon o de tercer ordre. No hi ha escenes de vida
veritablement juvenívola sense un fons de música, sigui de cançó,
sigui de dansa. Passa en això una cosa semblant a la dels cinemes:
que la música, ho i no essent-hi pas essencial, s'hi troba a faltar.

Podeu fer-ne a qualsevol moment la prova. Renoveu a una
persona de quaranta o cinquanta anys ritmes de vint anys endar-
rera, d'americana o de vals, i produïu observar
l'efecte que li produeix. No és que la música per
ella mateixa els dugui gran cosa; és que, com que té
un poder tan fort d'evocació, es posa a gronxar-li
una pila de records que ràpidament li causen un
trasbalsament íntim, li commouen el sentiment
mateix que si fos un llac aquietat i que tot de
sobte es posés a lliscar-hi una aura enjogassada.

D'aquí quinze, d'aquí vint anys, aquest efecte
el produiran els fox-trots i els rhytmis dels nos-
tres dies. A l'empar de llur ressuscitament, els joves
d'avui reviuran les hores d'ara que, com que
passen de pressa, de pressa, no son assaborides.

En veritat, les tardes d'estiu són massa llar-
gues i els nits i els capvespres massa curts. Tant

ELS BALLS D'ARA

de bó que fa, al punt que el sol mor cre-
mat en la pròpia foguera, de deixar-se
gronxar per uns ritmes que tenen la frà-
gilitat i l'aroma d'unes flors del temps! Tan acariciant com és la
fusió d'aquests ritmes amb les il·lusions i les esperances juven-
çanes, sota la claror mirallejant de les aranyes de cristall.

No podent aturar aquella brevetat, els costums moderns n'in-
tensifiquen les hores. Abans els envelats tenien cada estiu una
florida de tres dies; ara, els casinos no es tanquen mai. El ball ja
no és un esplai, una solemnitat: és una obsessió, un vèrtig, un mo-
viment acompanyat per seguir la vida fàcil i joiosa,
una cursa darrera la joventut, que, de tan ràpida
que passa, sembla que talment porti ales.

Els que ja són d'altre temps sostenen que els
balls que ballaven eren superiors, per molts estils,
als balls d'ara. Potser sí, potser no. Sigui cert o no ho
sigui, els balls d'ara, desinvolts, estridents, amb un
fons vagament sentimental, tenen el valor que han
tingut sempre aquestes menes de manifestacions,
el d'ésser fills de l'època en què es produeixen.

Obeint-hi com per una llei de fatalitat, les
noies i els joves ballen, ballen... El temps, vell però
amb frissança com ells a les cames, balla també.
Així és que tantes hores moren en la curva
d'un gronxament o en el replec d'un giravolt.

MIG dia sufocant. El sol, magníficament generós, ho inunda tot de lluminositat, d'or, d'ardència. La calitja corona cada cosa amb tremolors d'auròla. Les ones criden amb veus franques a la gent i corren per sortir-la a rebre. Un ventet fi, que només té ales, hi convida. Aviat la platja queda molt concorreguda.

Quina llei la de la platja! De seguida pren amb una alegria comunicativa que no hi ha manera d'esquivar: s'encomana, s'entafora amb tanta gràcia i subtilitat com la marinada s'entafora per les branques dels pins. És una llei de simpatia única.

De vegades, pensant-hi, hem arribat al convenciment que un tal efecte, més que la platja, el produeixen les onades. Haver vist alguna vegada un estol de noies, saltant i rient i empaïtant-se damunt d'un prat! Bon punt un hom es posa a contemplar-les, se li enrialen els ulls i de seguida els llavis i, si gosés, demanaria que li deixessin ser. Doncs això són i això és el que passa amb les onades i d'aquí deu venir que tothom a la platja és senti alegre i comunicatiu. L'esperit de convivència és ben bé patrimoni de la mar.

Una de les coses més agradables d'aquest temps és passar en tren pels pobles de la Costa. Feu-ho a l'hora que vulgueu, al migdia o al capvespre, l'espectacle de la gent donada a la mar se

ESCENES DE MAR

us presentarà arreu, a la manera d'una pel·lícula de llarg metratge. I us adonareu que, amb tot i tractar-se d'un espectacle essencialment modern. Vol dir això que és tocat d'eternitat.

Tot el que són preocupacions del temps que vivim s'hi associa. L'afany d'optimisme, considerat com el millor aliat per triomfar en la vida, acut a rebre les lliçons de la mar, que és la més gran inculcadora d'energies; i hi va la salut, perquè sap que la mar és la millor remeiera; i hi va la moda, a fi de demanar-li ritme pel cos i color per la cara de les seves seguidores. Tot ho dona la mar, d'una riquesa inexhaustible i d'una generositat sense fites, com ella mateixa. Quin esplai millor poden trobar que el de lliscar per entre les ones? Quina visió més noble us poden oferir que la d'una inquietud i una amplària que mai no s'acaben? Quin guiatge més plàstic poden pendre que el de les barques que avancen perquè tenen una ànima, que és la vela, tota vibrant i resplandent!

Així, és compren que la blavor de la mar sigui el fons més escaiant per als diàlegs d'amor i que, per esperar-los, les noies siguin tan aficionades a estar-s'hi a la vora, cabdellant i descabdellant il·lusions de la mateixa gràciosa i trèmula manera que les estrelles s'hi encenen i s'hi apaguen.

DE LA DIVERSA ELEGANCIA QUE ELS

Foto. H.

Aquest capell, tan breu com ple de gràcia, és de crin de color groc i l'ornament és una ofortunada combinació de botons daurats i pètals de gerani.

(Model: Marcelle Dumai)

Un capell com aquest — que és de palla groga treballada — ofereix l'avantatge d'emarkar el rostre, sense, però, que n'ofe-
gui els atractius. Resulta un capell alegre,
que fa ésser jove.

(Model: Lemmonier)

Manuel

NOUS MODELS DE CAPELLS OFEREIXEN

La simplicitat és quasi sempre la millor aliada de l'elegància. Una vegada més n'hem demostrat-ho aquest capell de feltre i amb una llagada de cinta.

(Model de la casa Delion)

Una nova tendència és manifesta en els capells amb moltes probabilitats d'imposar-se: la de la copa quadrada. El d'aquest model és de feltre gris, amb una coçarda de diversos tons.

(Model: Charly)

Experiències cinematogràfiques

¿Quina mena d'homes atreuen més les dones?

Decidament, els americans són la gent del cine: a base del film, es veuen amb cor per tot. La marxa triomfal pel vell continent de la famosa parella Mary Pickford Douglas Fairbanks, ha estat un record de popularitat sense precedents. Els americans varen fer tard per tenir museus; però no es pot pas dubtar que, temps a venir, els que vulguin estudiar les evolucions de la cinematografia a través de la civilització, hauran d'anar a les «cinemateques» o «filmoteques», o com vulgueu, que l'Estat americà mantindrà amb una sumptuositat fantàstica, i en les quals es trobarà segurament una documentació copiosíssima de totes les aplicacions del cinematògraf, aplicacions que cada dia es multipliquen.

El cine ha envaït el camp científic i pedagògic, ha estat utilitzat com instrument de propaganda política, ha creat una literatura especialíssima i ha popularitzat reacons de món gairebé inaccessibles. Però tot això, que és molt, resulta ben modest, comparant-ho sobretot amb la darrera aplicació que s'ha volgut donar a la pantalla.

La cosa en aparença és inofensiva, però ataca un dels enigmes més profunds de l'humanitat. El cas és molt senzill. Fa molts pocs mesos, una revista nordamericana de cinematografia feia simplement aquesta pregunta: — ¿Quina mena d'homes atreuen més les dones?

Es possible que en llegir aquestes paraules hi hagi algun lector temerari o innocent que obri uns ulls com unes taronges, admirant que ningú pugui tenir cap dificultat per respondre satisfactoriament una pregunta tan senzilla; però tenim la seguretat que totes les gentils llegidores hi respondran amb una rialleta tan enigmàtica com la mateixa pregunta. I en això hi ha la dificultat. La pregunta no és pas nova certament. Fa molts anys, segles, que directament o indirecta els novel·listes, els poetes i els autors dramàtics, i darrerament els psicoanalistes, proven de respondre-la; però l'èxit, amb tot i una tan llarga persistència, no ha passat d'ésser ben mediocre.

Les compren. De cada deu casos, nou, un hom pot saber amb exactitud per què una dona determi-

nada atreu un home. Els homes en aquesta matèria no estan cohibits pel pudor i, per tant, no els costa res de dir la veritat; millor encara: estan avesats a dir-la, en vers i en prosa, des de fa molts segles. Però, pel que fa a les dones, tantmateix ja és altra cosa.

Un antic jutge que s'havia passat la vida interrogant homes i dones delinqüents de tota mena, assegurava que

és absolutament impossible obtenir *tota* la veritat d'una dona quan en la qüestió hi balla un home. El secular prejudici, comú a tots els països civilitzats, segons el qual és indecorós i indigne d'una senyora decent, admetre lleialment que els homes atreuen les dones, dificulta enormement l'exploració eficaç d'aquests reacons de la psicologia femenina. Totes les dones són extremadament reservades en aquestes delicades qüestions i la majoria negarà amb indignació que de l'home els interessi altre aspecte sinó la noblesa i l'elevació del caràcter, la qual cosa, tot i respondre a una convicció que hem de creure sincera, no vol pas dir que resulti certa ni de bon tros.

Quan un home arriba a descobrir una petita part de la veritat respecte quina mena d'homes són actualment més admirats, el concepte que tingui del sexe contrari experimenta una considerable minva. La sort és que són comptades les vegades que un hom pot arribar a descobrir aquesta mica de veritat i, fet i fet, val més que sigui així, perquè molt sovint les recerques que es fan en aquest sentit donen resultats completament desconcertants. Així, com a exemple, una senyora que havia bufetejat cruelment a una noia per la qual semblava que el seu marit sentís una alarmant inclinació, respondent a algú que li preguntava per què estimava tan apassionadament el seu marit que arribés a aquells lamentables extrems, deia: «Es l'únic home que m'espanta. No sé mai com agafar-lo». Cal dir que el marit era un home perfectament vulgar i pacífic. En canvi, la vídua d'un artista, que en matèria de fidelitat ni hi havia fet cent per un diner, quan parlava del difunt, exclamava amb un dolc enyorament: «Em necessitava tant, el pobre!»

RUDOLPH VALENTINO

la passió exquisidament personificada

La revista a què ens referim ha tingut la pensada d'aclarir aquest enigma de l'atracció masculina valent-se del cine, i ha establert el següent maquiavèlic raonament: El vuitanta per cent del públic dels cines són dones de tots els estaments i edats. El públic femení és el que atorga i treu la fama i la popularitat als asos del film. En conseqüència, doncs, els homes que hagin aconseguit impressionar la imaginació i trasbalsar més intensament la sensibilitat de les belles espectadores, representaran el tipu de les preferències femenines i, per les qualitats que distingeixin a cada un d'ells, podrem deduir, finalment, quines són les menes d'homes que resulten més atractives per les dones.

L'enquesta ha donat la següent llista: Wallace Reid, Rudolph Valentino, Richard Barthelmess, Bill Hart, Ramon Navarro, Thomas Meighan, Antonio Moreno, Douglas Fairbanks, Richard Dix i Reginald Denny.

D'aquests deu astres, tres — Navarro, Dix i Denny — són relativament uns nou vinguts al cel del film. Els altres, en canvi, han resistit tota mena de proves: contrarietats, absència de la pantalla, escàndols, temes i papers ingrats, pel·lícules mediocres i dolentes i fins la mort.

Comptant els sufragis obtinguts, resulta que Reid i Valentino són els astres màxims de la present generació americana. No sé si aquí el resultat seria el mateix que a Amèrica, perquè no vaig al cine i no puc refiar-me de la meua experiència personal; però els lectors, i sobre tot les lectores, diran si llurs preferències coincideixen o no amb el parer de les americanes.

Aquests dos homes, sens dubte, són els dos ídols més adorats que el món hagi conegut mai d'ençà que els fenòmens de l'escena han deixat de fascinar el públic femení, que ha retirat la seva atenció del teatre per oferir-la a la pantalla.

Bé, doncs, estudiant els resultats del plebiscit, hem de reconèixer que una bona estampa és la condició essencial per suggestionar la imaginació femenina. És evident que les més ardents admiradores de Bill Hart, de Douglas i

WALLACE REID

el compendi de les perfeccions
per enamorar el cor femení

de Meighan, no poden pendre llurs ídols com a models de bellesa masculina. El mateix Valentino — amb els seus ulls, el seu nas voluminós i la seva boca excessivament gran — trespasa els límits fixats per al tipus perfecte del rostre masculí.

Així, doncs, sembla que pot concloure's que, en general, les dones es senten atretes per l'extremat. Això explica l'èxit dels homes afeminats. El doctor Marañon, no fa gaires mesos que, parlant de «Donjoanisme», a la «Revista de Occidente», deia unes coses interessantíssimes sobre aquest mateix punt.

L'home corrent, regular, no les interessa d'una manera especial. L'home, doncs, ha d'ésser o molt fort o extremadament feble o d'una bondat celestial. Però, per damunt de tot, ha d'ésser apassionat: ha de sentir un amor abrandat per les dones.

La més deliciosa experiència d'una vida femenina és sentir-se amada. No hi ha moment comparable al d'escollar una declaració d'amor de llavis d'un home enamorat. Això representa el grau suprem de l'adulació i els homes experimentats en matèria sentimental us confessaran que la vanitat és la corda sen-

sible, el punt flac, que podríem dir, del caràcter femení.

L'articulista americà anònim, segueix rastrejant per aquest tema tan delicat i afegeix algunes observacions, que no sé si escauen ben bé al nostre món femení, però que tenen una innegable subtilitat. I diu: la majoria de les dones bones, virtuoses, per instint, per educació o per necessitat, no han conegut l'amor amb tota la seva força abassegadora. L'amor veritable només se'ls ha presentat en el breu període de l'adolescència o en la primera joventut, i encara no totes han trobat en aquestes èpoques el tipu que encarnés el seu ideal masculí, i han viscut mantenint secret, inconscientment, és clar, llur desig de sentir-se amades amb tot l'aparell novel·listic de la passió que, posant-los als peus l'amant rendit als seus encisos, els hagi fet sentir el profund i intens plaer de sentir-se adorades.

Ara vénen unes conclusions delicadíssimes; amb això no saltres, que no fem

DOUGLAS FAIRBANKS

la força i l'alegria

RICHARD DIX

l'home valent i atreït

WILLIAM S. HART

el gauc que es fon amb la passió

solament se'ls imagina com a la seva parella ideal en els passos que veu a la pantalla, en els quals, ella, naturalment, es veu ocupant el lloc de l'heroïna, sinó en els somnis conscients o subconscients que l'assalten cada dia i que són una part de la vida de totes les dones. En aquests somnis femenins ningú certament no hi té res que dir, perquè, com que no passen de somnis, no són cap cosa de mal, però tanmateix el somni resulta quí-sap-lo més fàcil de somniar amb la col·laboració d'un heroi que existeixi realment. És molt més descansat.

És clar que la majoria de les dones juraran que prefereixen el respecte i la consideració afectuosa a l'amor. Però, si això és cert i per què trien a Rudolph Valentino, a Wallace Reid, a Antonio Moreno o a Douglas per idols?

Posat que l'adulació, *flattery*, és el primer element essencial de l'amor, res no ha de satisfer tan la vanitat femenina com el desig ardent de l'home. Una passió folla, un abrandament irredueïble, és el tribut més excel·lent als seus encants personals. Altrament, la dona ha viscut secularment cohibida per un codi represiu; no li ha estat permès, sense greu perjudici de la seva honestat i del seu honor, mostrar l'argila del seu fang. L'home, en canvi, sempre ha pogut presentar-se sense cap vel, humà i pecador, agitat per la passió, arborat de desig; la dona, però, ha de mantenir-se sempre superior a tot això, perquè abandonar-se equival a renunciar a l'alta categoria en què el món l'ha col·locada.

Però, humanament, la dona és d'igual condició que l'ho-

sino resumir objectivament aquesta llarga especulació, diem lleialment: -Alerta, que ja hi som!

Advertit, el perill, continuem dient que l'autor, a base del que deixa assentat, afirma que per aquesta raó molt sovint la dona tria els herois de la pantalla, de l'escenari o del llibre, figures que es converteixen en els idols que recorren com reis i senyors els extensissims dominis de la seva imaginació. I, no

me, encara que lleialment ho negui o ignori, i fins dintre els sagrats límits del matrimoni no deixarà de sentir la poesia dels sentits. Quan en una obra d'imaginació es troba amb el tipu de l'enamorat que salta per damunt de tot per aconseguir el seu ideal, s'hi sentirà atreta molt més que per cap altre home del món. Quan pugui parlar d'aquest home, entusiasmar-se amb les seves gestes, plorar pels seus dolors,

sense que hagi d'avergonyar-se'n, ni el seu bon gust ni la seva honorabilitat se'n ressentin, aquell home es convertirà en l'heroi dels seus pensaments secrets.

I ara anem a l'aplicació pràctica d'aquesta teoria i tornem a la llista d'asos elegits lliurement. L'atractiu de Valentino és purament físic, material. Les imperatius sexuals és la qualitat que el distingeix de molts altres homes tan artistes com ell i físicament molt més perfectes. Ell, però, és la passió exquisidament personificada. Els homes d'Amèrica s'han alarmat de la popularitat de Valentino. Segons l'articulista, tots els que han interrogat sobre aquesta qüestió han respost en el mateix sentit. L'alarma ve de que tots creuen que la seva suggestió actua en la part pitjor de la dona i comparen el seu poder d'atracció al de les dones vampirs. I a la pantalla, Valentino representa sempre i a tot arreu l'home inflammat per l'amor de la dona.

Però ara ve el curiós del cas. Fora de la pantalla, Valentino és un home absolutament inofensiu, vulgar, amb un gust deplorable en el vestir, que li anul·la enterament tot el seu poder de suggestió. Les dones, no obstant, el veuen només tal com és a la pantalla, nimbant amb el fulgurant resplendor de la seva fama mundial. Però totes les actrius joves que han treballat amb ell, totes les dones que l'han conegut abans d'ésser professional del cine i les que l'han tractat abans dels seus triomfs, totes, s'admiren i fins riuen una mica del seu poder de fascinació a la pantalla. El troben més divertit que altra cosa, i no n'hi ha

THOMAS MEIGHAN

la correcció noble, cavalleresca

RAMON NAVARRO

el prototip del romàntic

ANTONIO MORENO

l'enamorat delicat i gentil

reno, l'enamorat delicat i gentil, i Reid, segons l'articulista, és el resum i compendi de totes aquestes perfeccions, i acaba donant una mena d'escala de preferències femenines, els graus de la qual, són: passió, romanticisme, bellesa o força física i un element que sembla el de més perill: fredor calculada o impetu esbojarrat.

I ara, després d'aquestes arriscades excursions pels dominis del doctor Freud, ve l'hora de dir-se: ja transcendental pregunta ha estat contestada definitivament d'una manera satisfactòria, ¿el trenca-closcles milenari de les preferències femenines s'ha aclarit totalment? Si haguessim de respondre amb absoluta lleialtat, diríem que no. Després de llegir aquestes subtilitats, guiades amb la vella salsa de l'experiència i els novíssims ingredients de la cuina freudiana, en la qual els clàssics impulsos del cor es barregen amb les delicades descobertes de les expulsions internes, hem de confessar, que, si fa no fa, sabem el mateix que sabem d'aquesta magna qüestió sentimental. La nostra gentil lectora feia tant mateix molt bé de somriure enigmàticament.

Es possible que l'exerit articulista americà, que podria molt bé ésser alguna senyora de les que es prenen aquestes qüestions tan a la valenta, s'hagi cremat, i àdhuc si volem que, pel que toca a la dona americana, hagi posat el dit a la llaga, però, ens guardarem molt bé de dir que l'anàlisi sigui igualment aplicable a la dona continental, encara que per l'èxit que els exemplars cinematogràfics citats obtenen entre el nostre públic, pugui

hagut cap, ni una, que se n'hagi enamorat. El màxim, en trobareu alguna que us concedirà que de vegades a la pantalla té moments com-movedors.

Navarro és la representació del romanticisme; Barthelmess, l'encís de la delicadesa; Bill Hart, el glaç que es fon amb passió, Denny, el vigor i la bellesa; Meighan, la correcció cavalleresca; Dix, l'home valent atrevit i baronil; Fairbanks, la força i l'alegria; Mo-

ler creure en una possibilitat d'igualtat genèrica davant de determinats estimulants masculins.

Sigui com sigui, el fet d'aquesta curiosa i atrevida enquesta, demostra una vegada més que els americans estan convençuts que amb el cine poden envair-ho tot, fins el cor femení i seria inútil voler-los convèncer de l'enorme puerilitat de la seva pretensió. La formidable combinació de força i d'innocència que caracteritza els americans, els dona aplom per tot. Ara com ara són un poble mig cuit i mig cru; el dia que estigui ben ros de per tot arreu potser no es sentirà inclinat amb la facilitat d'ara a fer-se tantes il·lusions.

Per de moment no es pot negar que precisament a causa d'aquesta innocència i d'aquesta força, els americans són els que fan més bé el cine. Però, també, aquesta mateixa innocència els fa llançar-se a divertides empreses experimentals, de les quals aquest estudi n'és una curiosa prova, segons el nostre entendre. És clar que també podria donar-se el cas que la nostra respectuosa ironia, fes escapar el mig riure a la gentil lectora que més amunt somreia de manera enigmàtica.

Si fos així, hauríem de convenir que tanmateix l'americà té raó i que el camp de les possibilitats del cine realment és infinit. Però, com que això no ho

podrem saber, fora que alguna de les gentils lectores ens ho vulgués confirmar, d'una manera categòrica, sia'ns permès de mantenir-nos en el nostre respectuós excepcicisme pel que fa a l'aclariment del transcendental geroglífic de les preferències femenines.

I, fet i fet, potser val més no aclarir-lo mai, perquè el cor ens diu que després de aclarir tot seguirà igual: dones belles i espirituals continuarien enamorant-se d'homes insignificants i lletjos, gelosies absurdes i tràgiques continuarien causant els mateixos trastorns i, si fa o no fa, hi hauria tants matrimonis mal avinguts com ara.

CARLES CAPDEVILA.

REGINALD DENNY

el vigor i la bella presència

RICHARD BARTHELMESS

el gat encis de la delicadesa

PERSONATGES

ISCLE SOLER
en "L'Eioli"

EMILIA BARÓ
en "La reina vella"

JAUME
en "Mestre"

Photo-Estudi

GUIMERANIANS

BORRÀS
Olager

MARIA MORERA
en "La reina vella"

ENRIC BORRÀS
en "Jesús que torna"

Angel Guimerà

Signatura del gran poeta

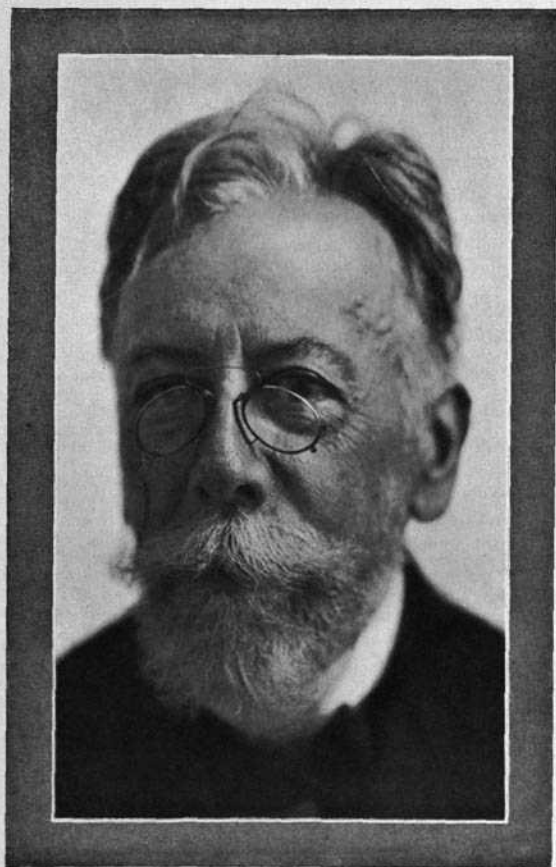
ENRIC GIMÉNEZ
en "Mossèn Janot"

ANGEL GUIMERÀ

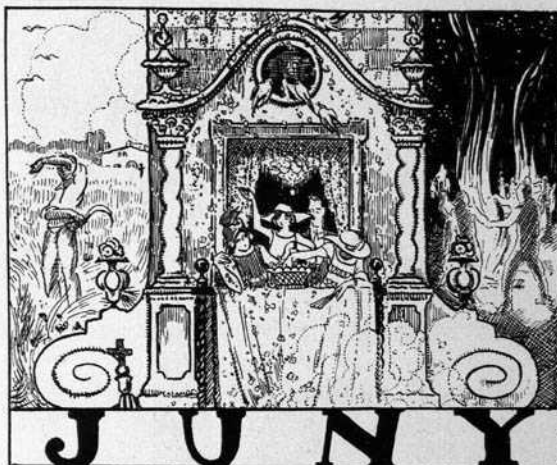
1847

1924

Fot. Arenas

No gosem parlar de mort en l'hora del retorn a la terra del cos del gran tràgic. «Tot seguit el cos se glaça...» Parlem, això sí, de l'entrada del geni a la vida de l'immortalitat, entrada apoteòsica, amb l'acompanyament de tot un poble. Catalunya, aquests dies, dona un nou alt exemple de la seva plenitud racial: plora l'absència material del poeta, però amb major fervor encén una llàntia de fidelitat davant l'altar del seu record. Amb la més profunda devoció, «Bella-Terra» s'hi associa.

EL OGI DE

El més de juny passa amb una bandera voleiant. A una cara hi porta Corpus Christi, entre flames càndides, com de cera pura, de gines-teres i de blats; a l'altra cara hi porta Sant Joan, entre flames rojes, coronades de guspires, com de grans foinals, de les fogueres nocturnes.

La festa del Corpus conserva íntegra l'altíssima puresa del seu sentit. Els homes, genolls en terra, s'altifiquen: el Cos del Crist avença damunt d'una estesa de flors, en mig d'un imponent silenci i entre fumarel·les d'encens i d'ulls espurnejants d'emoció: produint «aquell suprem desmai».

Els mateixos homes, en canvi, han llevat tant de sentit a la festa del Baptista que n'han fet una solemnitat gairebé pagana. La nit de Sant Joan, al revés, també, de la de Nadal, no conserva gens d'aroma religiós. És una nit de sortilegi i de superstició, de coques i de gatzara, de riallades i de dissenys desordenats. Més encara que no pas els focs, l'arbora la follia. Tot el contrari del que era el gloriós Precursor: varó de mortificacions i abstinències, urna tancada d'amor i llàntia incommovible de fe.

Aquest doble caràcter, que les seves festes cabdals imprimeixen al juny, li atorga una plenitud de significació que cap altre mes no li pot discutir, majorment éssent, com és, el mes de la magna collita. Tota la vida que portem hi és significada. Pels blats dels camps, la necessitat de guanyar-nos el pa; per les fogueres de Sant Joan, l'afollament de les baixes passions de la nostra carn i l'abrandament de la nobilíssima passió del nostre esperit per la Terra; per la majestat del Corpus, l'elevació de pensaments i afectes, la confirmació de la nostra elevada progènie. És a dir, l'home que treballa i cau i lluita i es redreça, i, no una sola vegada, sinó una successió indefinida, de semblant manera com els mesos de juny es succeeixen en la vida dels segles.

Fem, doncs, com el juny. Portem la bandera de la nostra vida amb ardimient espiritual de joventut, el pal adreçat a l'infinit i el drap encarat al vent, en inquietud constant, bategant per la lluita, adalerat per la victòria.

PER

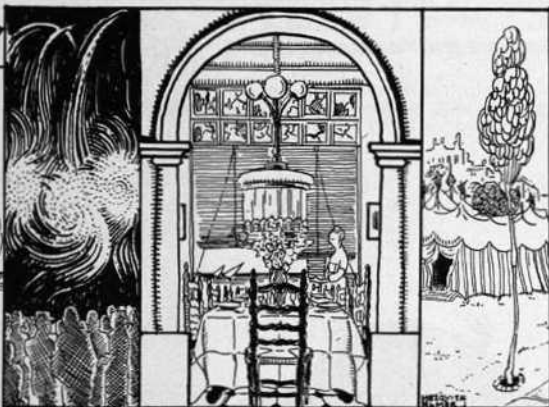
La ginesta, gentilíssima cambrera rossa, aprofita la seva tradicional vinguda pel Corpus a ciutat per convidar-la en nom de la família, tan nombrosa, de les viles i dels pobles.

Per aquest convit, el juliol és un mes de preparatius, d'enrenou, de viatges. A la ciutat li entra com un desfici per la naturalesa. Li sembla estrany que s'hagi pogut trobar tan a pler dins les sales d'espectacles o seguint i tornant a seguir els austers passeigs vorejats d'arbres uniformats. Sent afany de reveure amplex horitzons i muntanyes abrandades pels ponents i verds de totes menes i cels estrellats i aigües inquietes i cantadores.

Les viles, per llur handa, són preses també del desig de mudar de vida, d'abandonar la solitud de tant de temps, de sentir-se dir elogis, mateix que si fossin noies boniques, d'acomodar-se aires ciutadans. Així és que ofereixen llurs cases amb una alegria de llum i amb una franquesa de portes obertes que no tenen parió.

Quina volior d'il·lusions fa alçar el juliol! Quina cadència més màgica la del seu nom! El juliol vol dir pels estudiants, oblid complet dels llibres; per les noies, una major llibertat i l'esperança de l'amor; pel cap de casa, unes quantes setmanes de repos; pels pares, la creixença robusta dels fills... Tot això plàsticant-se, d'acord amb els dissenys de cadascú, en formes de carreteres emborirades pels

LS MESOS

AGOST

BLAI

automòbils, de gais camins que duen a fonts que el cap tard idealitza, de platges amaraes de sol, de balls i de concerts, de veles blanques i de clars de lluna. És a dir, resumint-ho: la flor i nata de totes les perspectives.

No cal sinó veure com s'hi lliuren grans i xics, minyons i donzelles. Aquell dalit únic que, segons la popular dita, acompanya l'exclamació d'«anem a Montserrat!», troba formes molt aproximades en els que us fan saber, amb una inevitable punta de vanitat: «ens n'anem a fora!». És un dalit que els traspua de per tot arreu, que, ho i estant aturats, els imprimeix com una mena de vibració, d'agilitat, però que, sobre tot, els balla a la mirada, a la manera de reflexes de la lluna o del sol en un bassiol mogut per una oclusa correntia.

I és que hi ha una cosa més bella encara que la il·lusió: l'esperança de veure-la aconseguida. Deixant de banda el dolor de tantes i tantes il·lusions que no arriben a granar, la il·lusió que s'aconsegueix perd aquell no sé què — per l'istil de com perden el pòlen les ales policromes d'una papallona, en el moment de ser tocades —, és a dir, defrauda sempre una mica, perquè aleshores deixa de ser-ho, canviada en realitat. I el juliol és el mes de les il·lusions en esperança.

Aquest és el seu gran prestigi, aquesta és la seva poesia: ser com una mena de rei d'Orient sobretot pels que ja han passat l'edat de l'infantesa.

L'AGOST és un mes de bon humor i de dalit, de gallarets i de músiques, de vestits clars i de saraus: un mes de festes majors. La vida moderna, amb els seus casinos en festa quotidiana, amenaça de mort el prestigi d'aquest mes. I tanmateix la festa major és una bella cosa: rosa roja en un jardí de colors pàlids, feix de picarols ressonant dins un recinte silenciós, trot de cavalls en un camí només avesat al zumzeig d'abelles feineres... Vaja, no digueu: la festa major, amb el dinar llarg de taula i de durada, i la processó que omple els carrers de banderes i de flamareigs, i els sermons eloqüents i les campanes tritllejants, és cosa que fa de bon esperar i de millor passar.

Però encara ofereix una cosa més encisera que són el castell de focs i l'envelat. Res, en veritat, no pot comparar-s'hi. Tenen l'alta condició de les estrelles, que és la resplendor, i la vida efímera com les roses. D'auí ve que llur encís ens torni una mica infants i ens faci enamoradissos.

Per això, un cop assumpta la Mare de Deu, com que ella fa esbadar, a la manera de rosada, les flors rojes de les festes majors, comencem d'adonar-nos que el dia s'escurça i l'estiu pren un aire de fadiga i ens va penetrant al cor una llei de melangia que ens diu, cada vegada amb veu més clara, que el bon temps pot donar-se per acabat, que s'acosten les vetlles llargues, que molt aviat s'iniciarà la gran desolació de la naturalesa.

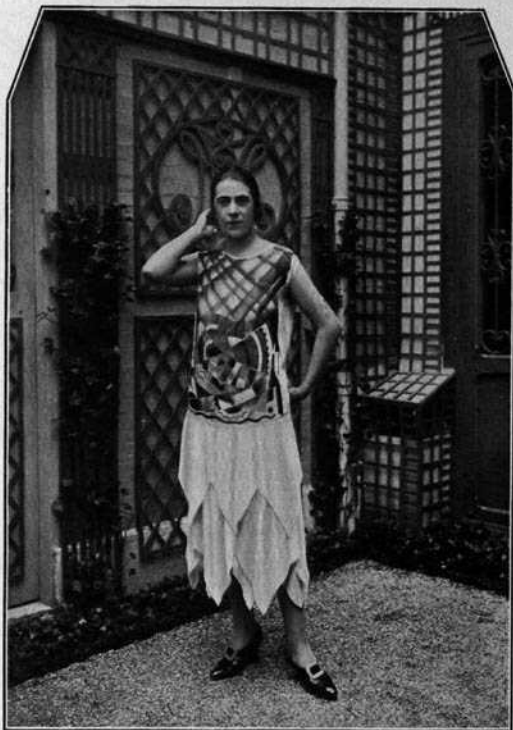
No hi fa res. Cal aprofitar el bon temps — precisament perquè és de tan curta durada — tal com vé, vivint-lo plenament, sense emboirar-ne el cel lluminós amb núvols de pressentiment, com si no portés un ròssec de fosca, com si hagués de ser etern. La confiança, no és solament la base de l'amor: ho és també de la felicitat.

I esteu segurs que el bon temps correspondrà a la vostra confiança de ben generosa manera. Per ell, la grisor tardoral i la solitud hivernenca no seran tan crues en vosaltres, perquè us les il·luminarà, fent-vos reviure gaies emocions, amb encesa d'envelat o llumenetes de bengala.

ELS VESTITS

*L'estrella de la Pa-
ramount Agnès Ay-
res. Haint un traje
del qual no se sap
què més admirar: si la
simplicitat o l'ele-
gància*

Fot. Henri Manuel

*Vestit quasi cabista, de
creps blanc prisa, amb el
cos de creps de color.*

Model: Maquin

*Traje blanc, la
jaqueta amb bor-
deres de color
verd fosc i la fal-
dilla amplemunt
printada*

Fot. Sánchez-Catalá

QUE ES PORTEN

Elegant trajo de crepé de color gros, ornamental amb blanda de color d'or cell.

Model: Moquin

Fots. Henri Mannel

Vestit de tarda blanc, puntejat de negre, amb doble coll de cinta arrugada i un ringlet de roses

Fot. Sánchez-Catalá

Trajo de muselina de seda jade completamente perlejat i guarnit de tul, sobre un fons de satí de plata. Model: Rechoff

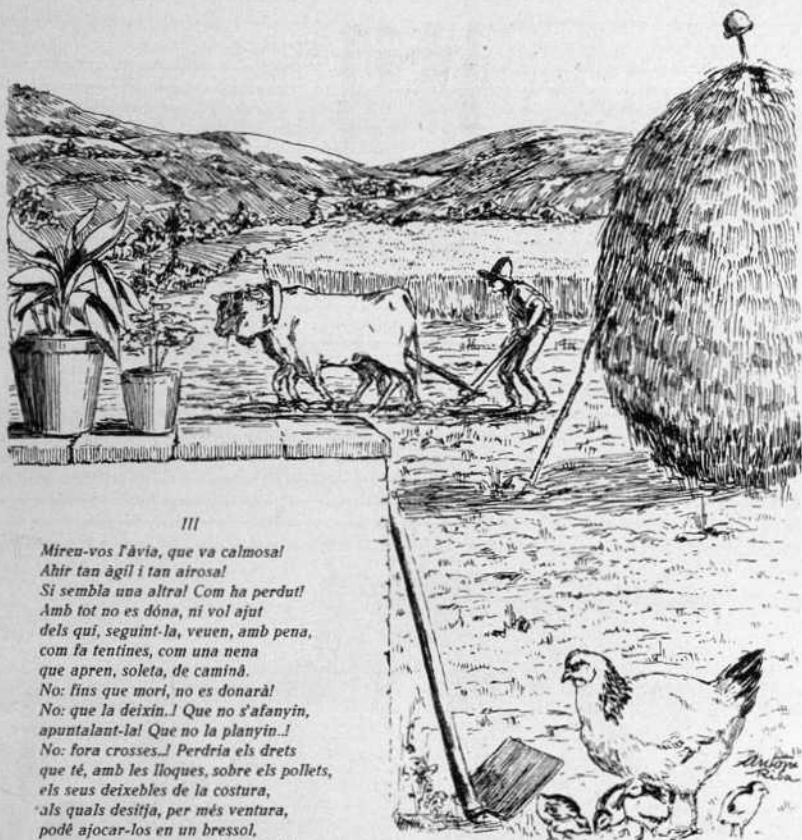
DOLÇA MORT

I

Mireu-vos l'àvia, que va arrupida!
Amb el pas trèmul, però eixerida,
no cessa a penes de feinejar.
Que no li parlin de reposar.
Que no li privin de fer minvades
ni de cuidar-se de les llocades:
sinó, enardint-se, vol els seus drets,
ja que, sent àvia, nins o pollets
(tot una cosa, segons diu ella,
tot mainadetes amb llur estrella),
per molt que brilli la jove aj mas
(qui es plany que faci tant d'escarràs),
ningú amb més gràcia sabrà pujar-los,
ni amorosir-los o bé renyar-los
com fent costura prop dels palters,
sense cap llibre... ni altres papers.

II

Són les llocades el seu desfici.
Quan se n'esguerren, el perjudici
que li reporten, no li dol tant
com ço que pensa que els grans diran
i que se'n rigui la gent petita.
I això l'acora. I això la irrita.
Tem el descrèdit del seu govern.
Tem què li neugin el zel matern.
Zel que les lloques li reconeixen,
i els pols, amb elles, molt li agraeixen;
car, tot donant-los granets de mill,
i, en un llenguatge tendre i senzill,
els diu cosetes, amb veu velada,
com les que diuen a la mainada,
com les que diuen, fent-los petons,
totes les mares a llurs fillons.

III

Miren-vos l'àvia, que va calmosa!
 Ahir tan àgil i tan airosa!
 Si sembla una altra! Com ha perdut!
 Amb tot no es dona, ni vol ajut
 dels qui, seguint-la, veuen, amb pena,
 com fa fentines, com una nena
 que apren, soleta, de caminà.
 No: fins que mori, no es donarà!
 No: que la deixin.! Que no s'afanyin,
 apuntalant-la! Que no la planyin.!
 No: fora crosses.! Perdrà els drets
 que té, amb les lloques, sobre els pollets,
 els seus deixebles de la costura,
 als quals desitja, per més ventura,
 podè ajocar-los en un bressol,
 quan, ensunyant-se, s'acluca el sol.

IV

Mireu-vos l'àvia, tota collorta,
 mig ajeguda.! Mireu-la, morta,
 que el jorn li envia son últim brill.
 La senallera plena de mill,
 que sempre duia, ¡com se li vessa!
 damunt la falda, mentre, amb gran pressa
 i entrebancant-se, tots els pollets
 (que a penes saben tenir-se drets),
 van enfilant-s'hi, pica que pica,
 lent, brodigosos, una música,
 que no interrompen, piulant, piulant,
 bellugadissos, saltironant,
 amb tanta vida i amb tanta joia,
 que amb ells, pobre àvia!, més que una toia,
 més que una toia de gira-sols,
 té una faldada de picarols.

IGNASI IGLESÍAS

S'HA contat molt la poesia dels adous. Poesia trista, de rosa esfullada, de resplandor que s'aciuca. Com que l'anyorament n'és l'essència, de seguida s'arrapa a les ànimes sensibles, per l'estil de com l'eura s'adhereix amb tanta facilitat a les ruïnes.

Ben altrament és la poesia dels retorns, i no menys poesia. Hi ha ulls que volen ésser encelats per adonar-se de la bellesa de les emocions. D'aquesta condició són els que assaboreixen aquella poesia del comiat. N'hi ha d'altres, però, que necessiten mantenir-se serenament, radiants. Aquests són els que frueixen plenament la poesia de l'arribada.

L'estiu, pròdic en tot, porta cada dia un tren de la darrera mena de poesia. És el tren que arriba a entrada de fosc a cada poble, el tren insuperablement denominat dels marits, perquè c'ndueix els que tenen despatx o negoci a la ciutat i van i vénen cada dia.

El fet de tractar-se de curtes absències, com qui diu de viatges de recader, manté la poesia en el seu punt just. D'identica manera que, al matí, no comou la partença, l'arribada nocturna no pren un caràcter extraordinari. Tot plegat no passa d'ésser un joc que atorga un atractiu lleugerament picant a la temporada.

Es sabut que hi ha promeses, gustadors habilitssims de sensacions, que a cada dos per tres renyeixen pel gust de tornar a fer les paus. Una cosa semblant és el que esdevé a l'estiu amb la

El tren dels marits

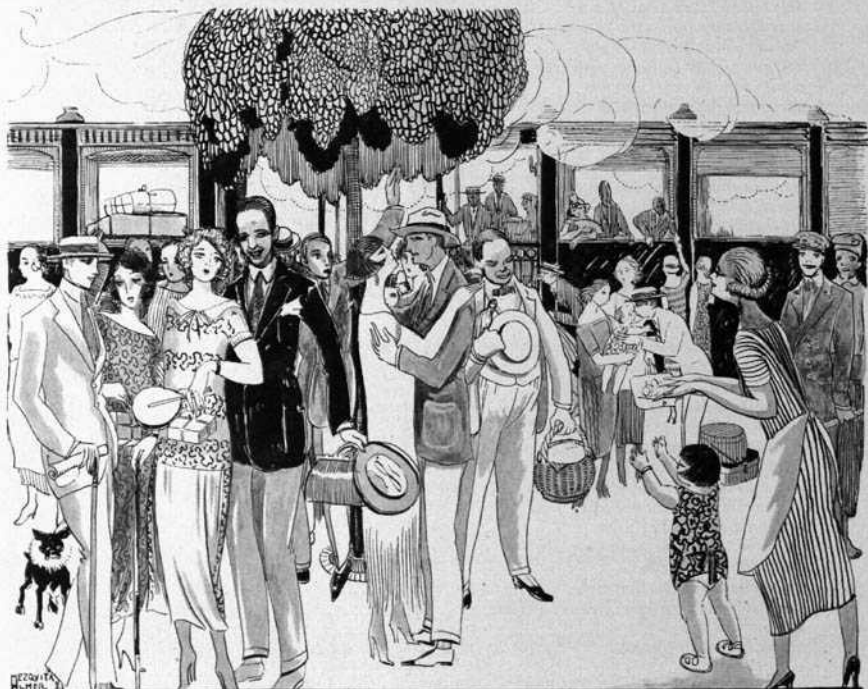
majoria de matrimonis: es separen, tot esperant l'instant de tornar-se a unir. I, també igual que als promesos, la facècia, mentre dura, els aturmenta amb una mica d'engúnia, els manté amb l'ai al cor.

Es per això que el tren dels marits troba a cada estació una acollida entusiasta. Podrà haver-hi trens, com els que porten personatges, que van embanderats i són rebuts amb arcades de triomf; però això és purament extern, cosa oficial. En canvi, no n'hi ha cap, com el dels marits, que, desvetlli tanta simpatia, que sigui esperat amb tanta frisança.

L'aspecte de l'estació ho diu prou. Aquella concurrència de dones joves i elegants, que la ciutat encara, no s'aconsegueix pas fàcilment. I aiximateix és rvelador l'aire de les converses, que s'accentua amb un punt de nerviositat i un espurneig de satisfacció, a mesura que el tren s'acosta. Els infants, amb l'esperança d'algun present, augmenten la vivacitat de l'espectacle.

Al cap d'avall el tren arriba. Convinguem que el seu paper no és gaire airos. L'abandonen els marits, l'oblideixen les dames i aviat es queda sol, com passa a més d'un benefactor de l'humanitat.

No hi fa res. Ell segueix la seva ruta, desentenenent-se d'oblids i d'ingrituds. El seu destí és portar marits i anirà duent-ne, mentre pugui resistir el foc a la caldera i treure gloriades de fum per la xemaneia, en una doble concepció de màrtir i d'idealista.

LES carreteres, abans avesades només al dring monòton dels carros, ara, de tants de Citroën i de Studebakers, d'Overlands i de Fiats que hi corren, viuen com en apoteosi, entre amplex poètiques triomfals i sota els clarins de cent sirenes.

Es tracta, però, d'avençaments pacífics, de viatges de turisme, de plàcides excursions estivals.

Heu's aquí una bona cosa d'aquest temps: vèncer l'ensopiment que el caracteritza, devorant uns quants quilòmetres de carreteres, i, acabat, saturar-se d'aire salutar a l'ombra d'una pineda, oblidant l'encarcament ciutadà, deixant brollar l'alegria pròpia de la joventut amb la mateixa espontaneïtat que brolla l'aigua de la font propera.

Ben pocs encisos poden comparar-se al d'una font. Com a presència d'un cor senzill i pur, davant d'una font bosquetana sentiu una mena d'emoció refrigerant i tan plena de simpatia que quasi sembla un enamorament. Aquella veu tan fresca que té, aquella transparència, com la d'uns ulls candidíssims, i aquell donar-se tota, sense queixa ni egoisme de cap mena, us captiven de seguida, embolcallant-vos de pau i de benestar. Per augmentar encara aquest encís, l'aigua arriba per camins de misteri, com els estels i els infants. Es compren, així, que els poetes acostumin a situar els idíl·lics a la vora d'una font.

El berenar, entre tals elements, resulta una novetat deliciosa.

El berenar al camp

Que lluny semblen, si arriben a recordar-se, els tets de l'hivern als grans hotels, dins una atmosfera de convencionalisme i de llum artificial! Aquí tot convida a l'espontaneïtat, a la joia, a la confiança. Fins les remors de les branques dels pins prenen un to de veus conegudes, i, al cap de ben poca estona, acaben per semblar familiars.

I, després del berenar, l'hora tan amada de Virgili, el capvespre august, amb les fumeroles que muntan de les masies i les grans ombres que cauen de les muntanyes. De solte, per la mateixa lliç de poesia que fa devallar les ombres i enlilar les fumeres, s'alça una cançó, gairebé sempre melancòlica, que entona algun camperol i acompanyen els grills amb llur lira d'una sola corda. Aquella cançó és l'ànima del paisatge.

Cal no deixar-se'n corpendre, cal trencar-ne ràpidament l'encís, que és encís de fatelleria. Per aconseguir-ho, hi ha una manera ben fàcil: tornar als automòbils, promoure un brogit de motors i de botines i passar de pressa, allanyant-se de la cançó anònima, ofegant el cant dels grills i desvetillant les branques dels arbres i els porucs ocells que hi ha ajocats.

Al cap d'avall del camí retrobareu les oncs, lutes adalerades, que us acolliran amb aquella alegre remor, com de veus amigues, que fan els pins a mitja tarda.

**COSES
QUE
PASSEN**

Foto.
Sánchez-Catalá

A la Florida va ser feta aquesta prova singular: el cèlebre acróbata Styl montà aquests dos cavalls ensinistrats i, a una velocitat fixada per l'automòbil, cobrí una llarga carrera sense caure ni una sola vegada.

La clàssica carrera motocelista italiana «Circuito del Lario» acostuma aplegar els millors corredors. La d'enguany obtingué la mateixa fortuna. Aquesta fotografia reproduïx el moment preparatiu de la sortida.

Fins ara teníem la vela per un arreu de marineria, difícil d'imaginar lluny d'un fons polític de mar i de cel. I, no obstant, té altres

Heu's aquí un exercici pel que cal una intrepidesa certament no gaire corrent. Per aquesta raó es qualificat de «salt de la mort». L'efectua amb èxit l'arribada troupe «Harry Pitt» al Luna Park de Berlín.

aplicacions, tan prodigioses com volguts però al cap d'avall ben pràctiques. Com és ara aquesta descoberta per uns ferroviaris anglesos.

A LES ALTRES TERRES

Fot.
Henri Manuel

Els parisenços, ja que no políticament, són molt aficionats per galanteria a elegir reines. La d'aquesta fotografia és la senyoreta Jeanne Champ i fou proclamada al Lana Park en una festa celebrada el juny darrer.

Aquesta, sense ser motiu d'explai, és una operació no menys exposada. La practiquen anònims obrers per col·locar els atributs de la justícia a la torre del Palau de Justícia de Londres, una de les més altes de la ciutat.

Amb els motges, de Molière ençà l'enllà, sembla que tothom hi tingui dret. Es natural, doncs, que l'irònia anglesa també vulgui ser-hi. Ho-

Altres detalls de la famosa carrera motociclista italiana «Circuito del Lario»: moment de passar per davant de les tribunes les dues corredores que hi prengueren part. Veritablement el feminisme fa canvi.

na prova en tenim amb aquesta caricatura d'un doctor del temps de la plaga de Londres, exhibida a la secció mèdica de la exposició de Wembley.

L'ÀNEC SILVESTRE

(de Jules Renard)

ALA, Turc, ves-ho a cercar!

Aquest cridar enèrgic era, però, ben ineficaç. El senyor Manyac hagué de recórrer a les menaces i als insults. El Turc botava aleshores a l'alçada d'un home o bé s'arrupia, arrossegant el morro fins arran de l'aigua i, aixecant el carpo, el blincava com un arc que apuntés cap a l'ànec ferit. De vegades s'allunyava de l'amo per a defugir l'empenta que el volia llençar al riu. L'ànec, mal ferit, esbategava tot pulveritzant l'aigua a l'entorn. El Turc, que era un magnífic gos caçador, de pel curt, se resistia violentament, enravenat damunt les dues potes darreres per por de l'aigua glaçada. El senyor Manyac vegé com l'ànec s'agitava freturós, com allargava el coll i s'ajaçava damunt de l'aigua, com se n'anava suauement a la deriva, mort, entunt pel corrent. L'home es digué:

—Ara sí, que ja el tinc!

I vingà tirar pedres, a fi d'extirar el Turc cap al remull. Volgué atreure-s'el amb paraules enganyoses, tot donant-se patacades al genoll. Però, cà: el Turc sabia conservar la prudència i les distàncies.

—Vols anar a cercar-lo d'un cop, mala bèstia!

Els mals mots no reïxien pas millor que la bona educació. A tot això l'ànec s'allunyava per entremig dels troços de glaç

agrupats com una flotilla i brillants com si fossin vidrots. El senyor Manyac es posà a seguir-lo per la riba i el Turc l'imità. Seria una caminada curta que no l'amoinava gota. Pel de-

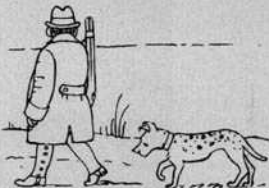

més, l'home estava còfoi de la bella escopetada: l'emoció encara li durava, per manera que certs indrets de la seva persona continuaven vibrant. L'ànec s'aturaria certament en algun tronc, com les penques de glaç que, tot i ésser més llisquents, s'immovilitzen i fins s'enfilen les unes damunt de les altres. De més a més el senyor Manyac no deixava de coniar en el Turc: de vegades tot és qüestió de tàctica amb els gossos. Faria com aquell qui no hi pensa, xiulant una cançó, i tot d'una agafaria el gos pel clatell i el tiraria a l'aigua.—Un cop a l'aigua!...

Però el Turc s'aturava en sec, del tot desinteressat, disposat a fugir. Aviat el senyor Manyac compregué que amb aquell troç de quòniom no hi podia comptar. Ambdós seguien caminant, guiats per l'ànec; el senyor Manyac ben decidit a acompanyar-lo fins a la parada.

No feia fred, però començà de nevar de manera fina i embolcallant. El senyor Manyac havia d'eixugar sovint les ulleres amb el forrat del paletó. Era un home gras i rabuçut que tenia prou feines per a encaçar les verdices, bo i ajudant-se amb les mans, les cuixes o bé les polaines. Quan els peus lliscaven dintre una

rodera o una petjada de bou, les agulles de glaç se trencaven amb un xerriqueig que esmuçava les dents, i el riu feia ressonar aquests xerrics. L'ànec s'amagava ara darrera una mata de jonc, ara darrera un salze o bé darrera una pila quadrada de fusta que semblava una taula parada amb estovalles de neu; després reapareixia i tornava a perdre's en l'espessor dels flocs de neu, sempre lluny de la riba.

El senyor Manyac llucava dereull al Turc qui no abandonava el seu posat indiferent, cua baixa, talment com si fos un gos de luxe, una boca inútil. Tan aviat hauria volgut agafar-lo entre els genolls i apunyegar-li el cap sense remissió, sense pietat pels lladrucs, encara que les campanes del poble proper ne tremoleessin; com s'entretenia en halenar fortament per a veure eixir el fum que li evocava llegendes extraordinàries de paraules que es glaçaven en l'aire, deixant-hi uns caramells com carquinyolis. Ja la neu li entorpia les passes, i als dintres d'ell mateix la ràbia començava a congriar-se.

—Si trobés una bona canya que en servis de badoquera!

Intentà trencar una branca de salze, però d'una estrebada violenta no li en pervingué res més que una estelleta inofensiva. Com que era de mena apolèctica, es quedà tot encès de cara i la neu se li fonia a la pell i li feia una coïssor desagradable. A tot això arribaren a la presa de Galteres.

—Ara sí que, ànec del meu cor, t'hauràs de pintar la pas-sejada!

Sí, prou! Hi havia una portella aixecada i, és clar, l'ànec s'hi escolà amb la gràcia més senzilla del món. Desaparegué per un moment en un remolí, capbuçà una estona en plena bromera, i altra vegada es posà a lliscar flonjament, fugitiu, talment com si fos vin, endimoniat, satisfet, al bell mig del riu eixamplat. L'ira del senyor Manyac esdevenia perillosa. Volia respirar, però una mena de coixil li privava l'aire. S'aturà, i el gos, que semblava oblidat, feu el mateix. El senyor Manyac en aquell instant prengué el cel per testimoni i, tot resolut, continuà bo i dient:

—Primer em reventaré que deixar-lo.

Silenciosa i atapeida, la neu li remullava el nas, els llavis i el coll; li apagava l'incendi de la pell; se li enganxava als peus bo i doblant-li i triplicant-li les soles i l'apujava com una cigonya, fins que un dels dos paquets de neu se despresnia, el desequilibrava i el feia caminar coix. Més enllà es distreia fent aixecar tot un eixam de cadeneres que s'aclofaven en un arbre, el qual semblava espolsar-se un grapat de flors cantaires.

— Ja n'hi ha ben bé un tip d'aquest romançol

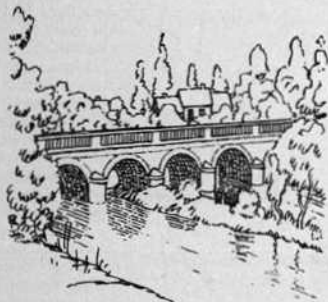
La veritat era que l'home es creia arribar al cap d'avall. A prop d'Arenyols, abans del pont, a l'indret de l'arc central, hi ha com una escullera natural que divideix el corrent. Enlloc de seguir a dreta o bé a l'esquerra, l'ànec que si que va i s'entrebanca amb un feix espinós i s'hi atura.

— Bé, vaja: no en parlem més, ja et tinc, dignu el senyor Manyac.

De debò? L'enseparaven uns deu metres. Intentà per darrera vegada d'ensi-

bornar el Turc. — Quin gos! — Mai hom n'havia vist de tan apàtics i mussols. A les incitacions responia apartant-se esbiaixadament. Aleshores el senyor Manyac guaità circularment en cerca de la perxa que li convenia, una perxa de deu metres! Infeliç! Llucà l'ànec com si el volgués pescar amb l'esguard i l'atreure'l cap a la riba; li tremolaven les galtes; els llavis se li apretaven, se li contreien, se li esblanqueien; pel bigoti se li escorrien grosses gotes de neu fosa que semblaven llàgrimes. Cercava un mitjà i no el trobava. Com sofria, sense que però podés localitzar la seva dolor! Se sentia endut per una fúria tan grossa que ja no podia reflexionar. El Turc, que s'acostava, rebé una

còssa que impossibilità tota llei de discussió. El gos, esquivà el cop, esquitllant-se. La còssa, però no fou del tot inútil, ja que una gran tda de neu fangosa es desmpelegà de la sabata, volà pesa-

dament per l'aire com un ocellot fastigós, caigué, s'esclafà, s'engrunà — i així, tot d'una. el senyor Manyac experimentà una sensació d'alleujament i benestar que el deixà parat — i l'incità a donar amb l'altre peu una segona còssa, sense mala intenció, només que per a desmpelegar-se de l'altra tofa. I després de tot això, amb l'escopeta de través, les mans a les butxaques, arrodonides les espatlles sota la caiguda de la neu endormiscada i endormiscadora, seguí el nostre caçador guaitant atònticament l'ànec, amb la vaga sensació d'èsser sol·licitat per múltiples intencions.

En aquest indret, escassament profund fins als genolls, el riu s'escola pel damunt de galets blancs, i, ça i enllà, son barboteig dolç de gluc-gluc d'ampolla buidada se diversifica amb la convulsió del singlot que hi alegria una pedra punxada que emergia.

El dia comença va a escursar-se.

— Al cap d'avall, anant corrent...

I ve't ací que, tot empenyent la colla de les vacil·lacions amb un cop de coll, el senyor Manyac es decideix i se'n va cap a l'ànec,

l'arrenda de la veridica i s'entorna, tot brandant igual que un embriac, per l'aigua resistent i dúctil com el canem, xop i amarat com l'ànec mateix.

Ja el tenia! Però, vés: sense ni tant sols mirar-s'el, n'el llença a terra, me li axafa el bec i el cap d'un cop de taló i, fredament, amb un segon cop de peu, me l'esventra.

— Tè, i tèt mala bestia, bestia brutal!

Després agafa aquella pellerina sanguinosa i, fent-la voltar al cap d'avall del braç amb un ample moviment de filabarquí, el llença amb tot el braó, lluny, ben lluny, al mig del riu. Espavilat per la farum de la sang, el Turc bota com un tigre; d'un salt travessa el joncar de la riba, i, nedant de pressa, amb un grinyol intermitent, es llença adalera cap a l'ànec, bo i xerrupant-ne el rastre sanguinós.

(D'Instruccions d'Àg)

JOAN SACS, trad.

Entreviu imaginària amb un home de món

I sempre fa de bon tenir una conversa amb un home de món, més ho resulta al cap d'un parell de mesos de trobar-vos en un poble d'estíveig, que vol dir que ja esteu cansat d'haver anat tantes vegades a la font i aborrit d'haver hagut de suportar més vegades encara el joc del Pare Carabassier o d'altres per l'estil. Per això, bon punt se me'n

presentà l'avinentsa, vaig demanar hora per visitar el senyor X. No s'ha fet esperar. Als pocs minuts d'ésser jo al seu xalet, ha arribat del Casino, avisat pel seu ajuda de cambra.

— Em dol — li he dit, tot corresponent a la seva estreta de mà — que us hagueu pres la molèstia de venir tan de pressa. Potser ereu al millor del joc.

— M'heu fet un favor, entre altres raons... perquè perdia.

— Em dol més encara. Teniu costum de perdre?

— Sempel. L'home que juga per guanyar és un imbècil. Per fer diners es treballa. El joc es va inventar per proporcionar emocions, però no a canvi de guanyar-hi per torna, sinó de perdre-hi. El joc és una passió i les passions resulten cares.

— Ben observat... I, com us heu decidit a tornar a aquest poble? Feia uns quants anys que no se us hi veia?

— En efecte. La guerra i la post-guerra a mi, com a molts d'altres, em van encendre una aguda curiositat, un gran afany de viatjar. La freqüència de llegir noms estrangers, el saber-ne coses fins al detall, varen acabar per presentar-me esborrades les distàncies. No és que abans no fés més d'un viatge; però no solia passar de París.

— I, doncs, aquest any?

— Què voleu que us digui, tot ve que cansa. No us ho puc assegurar, perquè n'estic passant l'experiència, però molt em temo que l'afany de viatjar és una foguerada que dura dels vint-i-cinc als quaranta cinc anys. Abans d'aquella edat, un hom se sent tan lligat a la terra pròpia que li dol d'abandonar-la; en acostar-se a la cinquantena, en comença de sentir l'enyorament.

— Ningú us faria tal edat.

— Doncs, la tinc. Mireu els meus cabells grisos.

— Poden ésser una coquetèria, com la de posar-vos anys. El tipu de conquistador modern, no és un adolescent, sinó un home de cap gris.

— Us referiu al tipu que han propagat les pel·lícules?

— Al de les pel·lícules, i, si m'ho permeteu... a vós mateix. Són prou eloqüents els efectes de la vostra estada al poble. Sou el tema de totes les converses i l'objecte de totes les mirades femenines. Això, sense voler argumentar més que superficialment. Voleu dir que no en sortireu casat? De vegades...

— Podeu estar-ne segur. Tinc un criteri fixat i no hi faltaré costi el que costi.

— I aquest criteri és...

— Que l'home no ha de renunciar mai a la seva llibertat.

I em sembla que no cal pas que us demostrï que el matrimoni és un esclavatge. Al cap i a la fi, no casant-se, l'home no fa més que conservar la seva condició de rei, de senyor de totes les coses que el volten. Això vui i allò no vui; aquesta dona m'agrada i aquella altra... també.

— O sigui, que preferiu un esclavatge múltiple. Perquè convingueu que estar sotmès als encisos de totes les dones no és pas certament viure en llibertat.

— I, si, casat, seguien agradant-me?

— Aquest ja no és un argument contra el matrimoni, sinó una qüestió de moral.

— I, si la que arribés a ésser la meua muller s'enamorés d'un altre home?

— Aquest és un argument propi de la vostra feblesa i — temo que no us molestarà que us ho digui — d'una inconcebible cobardia.

— Homel...

— Permeteu-me que ho aclareixi, que en el fons es tracta d'un elogi. He volgut significar que no us sentiu amb cor per conservar l'amor d'una dona, tenint-ho, com ho teniu, tot: joventut, bona presència, fortuna...

— Gràcies, però no em convencereu.

— I no us cansa viure sense escalf familiar, portar aquesta vida de camp d'esport, de carretera i de casino? Admeteu, si més no, que l'alicient d'aquesta vida ha de tenir una duració limitada, com la té, segons vós, l'afany de viatjar.

— No m'interessa esbrinar-ho. Fins, ja ho sabeu, per no haver de tenir ni cuinera, em faig servir el menjar del Casino. Em consta que té els seus inconvenients, però tantseval. Estic decidit a no repetir la més popular escena de la Bíblia: abans que admetre la poma de mans d'una muller, prefereixo arrabassar-la a la serp. És més aïrós.

— Renuncio a insistir. Altrament, senyor X, m'adone que és

l'hora del vostre passeig de cada tarda. Si voleu, tindrà a honor d'acompanyar-vos fins a La Punta, lloc de reunió de les vostres amistats.

— L'honor serà meu. Si; anem.

Hem arribat al barri del xalet i sobtadament el senyor X s'ha aturat, amb una marcadíssima expressió de contrarietat.

— Què us passa? — he cuitat a preguntar-li.

— Res. Que penso que a La Punta hi haurà la Maria N. i «ja» no em convé veure-la. Podrem anar, si voleu, per la carretera...

— Molt bé.

— ...però no, tampoc; que hauriem de passar per davant de la torre de

la senyora C. i em temo que el seu marit sospita.

— Aleshores...

— Potser la millor cosa seria quedar-nos aquí, continuant tranquil·lament la conversa, ho i prenent l'aperitíu.

— Admirable.

Mentre ens tornàvem a seure i tot esperant que el criat ens portés la beguda, m'he posat a complaure el senyor X, representant l'interromput diàleg.

I li he dit, amb un somriure, que no sé si l'ha acabat d'entendre:

— Doncs, vos, senyor X, esteu decidit a no renunciar a la llibertat...

Raquel Meller acaba de tornar un nou triomf a París i aquesta vegada amb una cançó catalana: la tendra melodia d'«El noi de la meua». Per celebrar aquest triomf de la nostra llengua i de la nostra música a la capital espiritual del món, planejant dedicar aquesta pàgina a l'excel·lent artista, recordant les estrofes que li dedica el nostre darrer Gran Abon, la missa del qual diu: «Raquel canta, potser per d'ara segona, amb ritme i frescor de madrigal».

MEZQUITA
WILMERS

A RAQUEL MELLER

*Tu veus és dolça, fresca, enamorada.
Si cantessis al bosc, s'aturaria
la font per a sentir-te, i l'ocellada;
si cantessis pel mar, amig goig l'ansada,
estent-se a tot pens, s'adormiria.*

*Quan l'home et sent, se diu: «La vida és bona!»
i del cor se li aflueixen les cadenes,
i el cel aspira en ton encís de dona.
Mes, quan calles, la ditxa l'abandona:
que són més fortes allavors les penes.*

ANGEL GUIMERA

*Model de la
casa Viallard*

*Model
de la*

*casa
Simon*

La moda, que vol dir gentil distinció, no pot ser popular. En el mateix punt que arriba a pendre proporcions diem-ne democràtiques deixa de ser moda. Ja es compendrà, així, que l'extensió adquirida per la moda de tallar-se els cabells equival a fixar-ne l'acabament en el món elegant, París, com sempre, en dona la pauta: seria curios de tenir una estadística dels monyos postissos que a hores d'ara porten venuts els perruquers d'aquella ciutat.

*Model de la
casa
Godefroy*

En la discussió promoguda des d'un principi per aquesta moda, s'ha hagut de repetir més d'una vegada el suprem argument que hi ha en contra. Efectivament amb una bona garba de cabells, no hi ha dona que resulti lletja. Palesa demostració de tal argument són les fotografies d'aquestes pàgines, en les quals la gràcia de les cabelleres femenines es mostra amb tot esplendor, bellament exornada amb diademes, pintes i altres auxiliars escaients.

*Model
de la*

*casa
Simou*

*Model de la
casa Viallard*

*Model de la
casa
Desposse*

ESPORTS DE

La condició de gran ciutat de la nostra Barcelona acostuma a palesar-se d'especial manera en les solemnitats de caràcter hípic, a les carreres i als concursos. L'aspecte de les vies que hi conduïxen i, sobretot, com és natural, l'hipòdrom, ofereix l'animada distinció que és la característica d'aquestes magnes reunions. De les celebrades aquest any, pot dir-se que guanyaren encara a l'esplendor tradicional, venint a ésser una veritable apoteosi de la gentilesa i l'elegància. Esplèndida superació del tipisme, que cal celebrar ben sincerament.

Foto. Colomé

AL CONCURS HÍPIC: CONCORRENTS LLUINT
EN UN DESCANS ELEGANTS "TOILETTES"

TERRA I MAR

Per contra, les reunions ciutadanes a vora la mar, amb tot i que són selectes, no arriben a ésser mai gaire extenses. Els barcelonins, que a l'estiu envaeixen les platges, no hi demostren cap afició mentre s'estan a la ciutat. Al·leguen diverses raons, algunes d'una lògica irrefutable. Podria, no obstant, haver-hi més afició. Esperem que s'aconseguirà amb espectacles tan interessants com el de les darreres regates de balandres i canots, quatre moments dels quals reproduïm. A l'òval, el campió de ciclisme Jaume Janer, tornant de la «Volta a França».

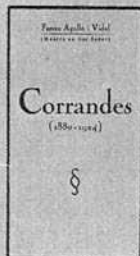
Fot. Marín

DE LES REGATES DE CANOTS I BALANDRES I
DE LA CURSA CICLISTA, FETES AQUEST ESTIU

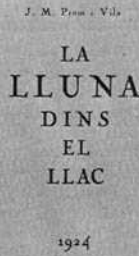

ELS LLIBRES

Una ampla acollida de simpatia ha saludat l'aparició d'aquestes «Corrandes», senzilles, clares, més d'un cop intencionades, sovint emocionants, de tant en tant espurnejades de melangia. Així han d'ésser. Un glop d'aigua clara en tassa de plata, un pensament perpetuat en quatre versos. Exercici no tan fàcil com sembla. Més difícil encara, per un poeta com En Ferran Aguiló, el joc de sacrificar l'estil propi en homenatge a l'estil popular.

El títol — «La lluna dins el llac» — resulta, per al contingut d'aquest llibre, plenament expressiu. Poesia d'encantament, com la del llac i la lluna, de lleugera inquietud, rica pel pressentiment de l'amor, semblant a la de l'aigua que rica l'oreig, de claror una mica indecisa, tal com la de la gran llàntia de la nit... Salutem des d'ara el pròxim llibre d'En Prous i Vila, que ja resplendirà amb joia d'albada i serà dens de la possessió de l'amor.

«El poeta Joan Draper ha recollit en volum les notes aparegudes, ara fa quatre estius, damunt les pàgines de «La Veu de Catalunya». Són fresques encara a la memòria dels seus lectors: amb tanta gràcia, agudes i lluentor d'imatges havia escrit Joan Draper el seu «Diari»...

L'anècdota amb què s'inicia i es clou el «Diari d'un nedador» és un pretext per comentar la mar... Els espectadors i els episodis de la mar són contats amb lirisme esportiu. El nedador de Joan Draper juga amb la mar com un déu. És una sensació que aquelles notes traduïxen.

La fruita més dolça que tanca el «Diari d'un nedador» és, naturalment, poesia. Alguns «madrigals», sobretot, farien goig vestits de versos.

TOMAS GARCES

(De La Publicitat)

«L'elogi del nedar és hàbilment involucrat en una petita tragèdia viscuda per l'autor a la nostra costa que amb l'emoció dramàtica que desperta en l'ànima del lector serveix de marc a la part purament lírica del llibre: en el meu concepte la millor. En aquesta part lírica jo donaria la preferència al capítol «Els madrigals», on abunden les exquisideses de fantasia i el sentiment i simbolitzacions molt encertades. Aquest capítol pel seu tò i per la seva forma (prosa repartida en versicles), és un breu Saltiri de l'amor mediterrani.

En resum, Joan Draper ha fet un llibre ben original, en el qual la sabor moderna que li dona el tema de l'esport és desmentit lligada al més autèntic sentit clàssic.

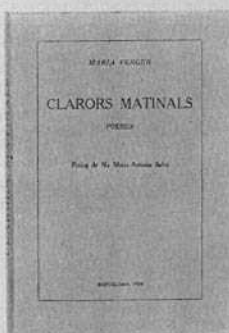
M. DE MONTOLIVÉ

(De «La Veu de Catalunya»)

Heu's aquí un llibre, tan singular com notable, que ve a demostrar d'incontrastable manera la popularitat i l'antigor d'aquesta forma de poesia religiosa a la nostra terra. Amb ell, el prestigiós llibreter En Joan B. Batlle ha fet doble tasca de cultura i de patriotisme, tant per raó de la publicació dels cent facsimils que constitueixen el cos del llibre, com per les «bruscs consideracions», ben interessants, amb què l'encapçala. L'han ajudat en tan bella tasca, facilitant-li els originals, el senyor Salvador Babra i el doctor Roca i Balbó, aquest anomenat amb justícia el rei dels goigs.

Una nova poetessa, amb un nom tan escaient com el de Maria Verger, s'es revela amb aquest llibre, que porta un nom no menys escaient que el d'«Els Clarors matinals». Una emoció, totalment femenina, hi clareja irisada de rou i de tremolor, a la primera hora del dia, i els versos hi canten a la bona de Deu, és a dir, amb la gràcia espontaneïtat dels ocells qui es desvetllen. I encara hi palpita un ritme millor: el de l'ànima de Mallorca, emmelada i pura com el fruit de les seves figueres i la flor dels seus ametllers. Sigui el nostre Deu-vos-guard a Maria Verger un joitós aleluia!

Sanatori per a Diabètics

Carrer de Negrevernís (Bonanova) Barcelona
Telèfon 6346 G.

Situat en un dels indrets més agradosos i el més sa dels voltants de Barcelona, prop de l'estació de la Bonanova del carril de Sarrià i dels tramvies del carrer Muntaner, números 58 i 59, parada del carrer de Copèrnic

Cuina de règim, laboratori d'anàlisi, personal especialitzat :
 Tractament dietètic de la diabetes : Tractament per l'Insulina

Director:

Dr. R. CARRASCO FORMIGUERA
 Antic «Teaching Fellow» (membre docent) de la Harvard Medical School de Boston (Estats Units d'Amèrica)

CONSULTORI

Provença, 326, BARCELONA - Telèfon 2329 G

HORES DE CONSULTA

Dimarts, dijous i dissabte, de onze a dos quarts de deu

Tant al Sanatori com al seu consultori particular, el doctor Carrasco Formiguera tracta exclusivament diabètics

Magnetos i Bugies M E A

Els millors magnetos i bugies alemanyes

C. CORNET, ENGINEER
 Barcelona : Corts Catalanes, 481 - Tel. 35 H.

MODISTA M. FONTCUBERTA DE VILARET Pl. St. Josep Oriol, 2-1. ^a (Cantonada carrer del Pi)	Dra. Teresa Campanà i Cassi Ex Internista dels Hospitals de París - «Membres de la Societat de Medicina et d'Hygiène Tropicales de París» Consulta de 11 a 12 i de 2 a 4 Consultes de Cas, 312, entrades	Institut Quirúrgic Dirigit pels Dns. Emili Moragas i Sixte Pérez <i>Girona, 24, pral., 2.ª</i>
Dr. DURAN · Metge oculista Consulta: tots els dies de 10 a 11 i els dilluns, dimarts i dijous de 4 a 6 - Carr. Institut de 11 a 12 RONDA UNIVERSITAT, 31	JOIES VILANOVA Unió, 6	J. ROCA, S. en C. Antrocia, Cok per a calefacció i cuines Servei a domicili: MUNTANER, 96 · Tel. 291 G.
EL BORINOT El setmanari d'humor de més circulació d'avui en dia Surt tots els dijous 20 CENTIMS Demaneu-lo a tot arreu	Casa Roca PLACA DEL PI, 3 (D'AVANT L'ESGLÉSIA) Ganivets, estils i es a tota mena d'eines de tall. Navalles de totes marques · Taller d'emolior	BELLESA Massatge · Depilació elèctrica · Ginecologia · Particions · Tretures, etc. INSTITUT DE MASSATGE Rambla del Centre, 7 · (davant del Liceu)
	DR. LLUIS DE MARCH NAS, COLL I ORELLES Ex-ajudant del Dr. Moure de Burdeos Plaça Depuïssans, 10, 2. ^a , 1. ^a · Consulta de 3 a 5	MALATÓ Modes Rambla Catalunya, 9, pral.
	DR. JAUME SOLÉ Roger de Flor, 164	DR. FRANCISCO X. CAIRÓ Consulta de 3 a 5 · Ronda Sant Pere, 74, pral., 2. ^a Telèfon 265 S. P.

VIDUA DE W. GUARRO
FÀBRICA DE PAPER DE TINA · Fundada en el segle XVIII

Proveïdora del paper segellat de
 les Repúbliques Argentina, Xile,
 Perú i Uruguay. — Paper de
 fil de totes menes. — Paper

de barba. — Paper ofici. — Pa-
 per per a edicions. — Paper
 tela. — Paper especial per a
 dibuix. — Cartrolines. —

Cartrolines de colors. — Car-
 trolines de fil per a cartes. —
 Targes. — Carnets. — So-
 bres. — Estotxeria, etc., etc.

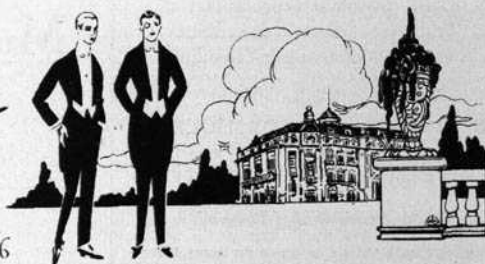
JOSEP FORS
FÀBRICA DE GENERES DE PUNT
 Canet de Mar (Barcelona)

BOMBES · TUBERIES · MOTORS
TALLERS RAURICH de J. ROIG I CHOVAR
BARCELONA
 MUNTANER, 53 (ENTRE DIPUTACIÓ I CONSELL DE CENT) · TELÈFON 2390 A.

CAMISERIA

Monllor

16, Ronda Sant Pere, 16

EXTENS ASSORTIT EN ARTICLES NACIONALS I ESTRANGERS

ANTIGA CASA GABARRÓ

JOIES NOVES I D'OCASIÓ

Bonsuccès, 8 : BARCELONA

Delicioses barretes de xocolata amb llet i avellana

FRY

Croquetes de xocolata amb llet

ORFEBRERIA D'ART

La Casa MÉS RICAMENT ASSORTIDA i de MÉS BON GUST de Barcelona

PORTAFERRISSA, 4 - AVINYÓ, 3

JAUME SALES I BALMES

Fàbrica i oficines: Enna, 100-104

Fàbrica de Capells de Senyora
i articles per a confeccionar-los

Manuel de la Cruz

ardanal Casañas, 12 - Telèfon 4136

ESPLUGA DE FRANCOLI

GRAN BALNEARI - FONT DEL FERRO

40 XALETES - HOTEL VIL·LA ENGRACIA, DE PRIMER ORDRE - MASIA DE L'AIGUA

Administració: Barcelona, Bruch, 110, pral. - Telèfon 1539 G.

MOBLES BUSQUETS DECORACIÓ

PASSEIG DE GRACIA, 56

BARCELONA

JOSEP SAULEDA

FABRICA DE LONES, LONETES I TELES PER A ESPARDENYES

Sant Pol de Mar (Barcelona)

RENART

Art decoratiu

**Pintura
i Escultura**

Reproduccions

Mares

Representació de la casa
Domenico Anderson,
de Roma

**Gravats
i Fotografies**

Imatges i Altars

**Decoració
policroma**

CARRER DIPUTACIÓ, 271
(entre Claris i Passeig de Gràcia)
BARCELONA

J. Cardús
*Paraguas
 Ombrel·les
 Vanos*
Portaferriusa, 10

Calçats Simón

GRAN FÀBRICA

Saldo al detall a preus baratíssims
 Mostres,
 calçats amb petits defectes, etc.

*Llulí, 21 (darrera del Parc)
 Tramvies 41, 45 i autobus B*

*Xoco-
 lates*

*Bom-
 bons*

CADBURY

Exquisits
 BOMBONS

King George
 Prince of Wales
 Royal Windsor
 Almonds 'Dessert'

CAMISERS

C. SANTA AGNA, 59 (Porta de l'Angel)

Sport, Camp i Platja

Babins, jaquetes tricot, pantalons fran-
 nel·la gris, otoman blanc i cru, camises
 sport, trajos bany, barnussos

Tricot de fantasia per a senyora

Gran novetat en vestits, jaquetes, fal-
 dilles, sueter's, echarpes, trajos per a
 camp i platja

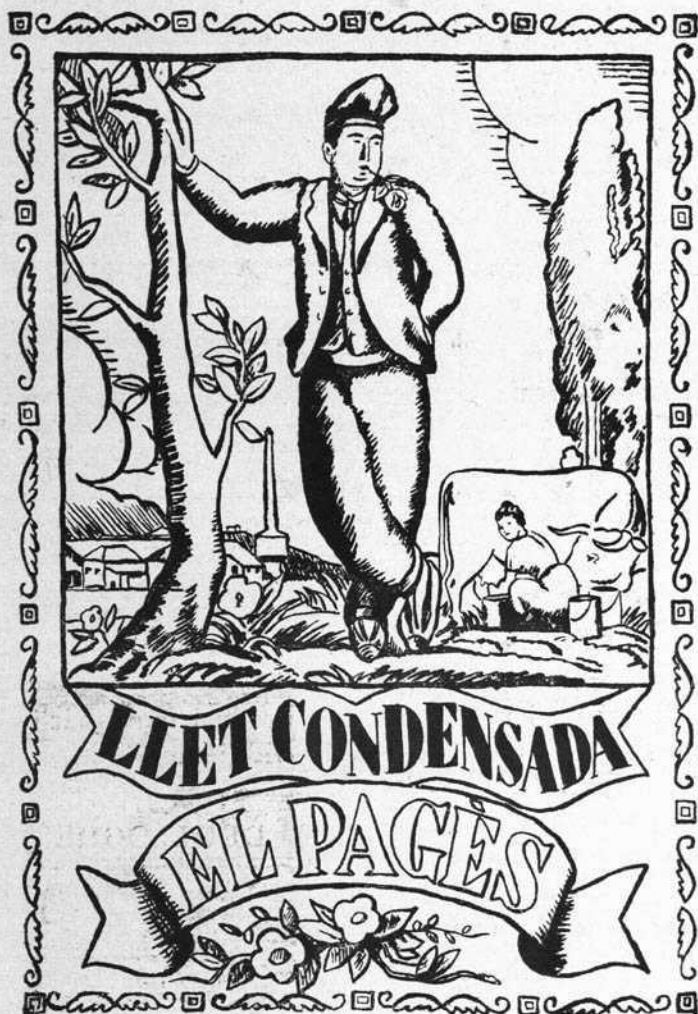
Trajos de bany, models exclusius

G. HOMAR

CANUDA, 4

*Mobles - Làmpares - Decoració
 Antiguitats*

EMPRESA SOLER

COTXES SAURER

Servei de les estacions de Breda i Hostalrich
a Arbúcies i SANT HILARI i viceversa

AUTOMOBILS TURISME DE LLOGUER

Despatx de bitllets a Barcelona:

Centre de localitats - PLAÇA DE CATALUNYA, 9

Ferreri, barreter - PRINCESA, 7

Cotilleria - PLAÇA SANTA ANNA, 4